

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

EEN STOUTE ONDERNEMING

15 cent.

De politie-agent kon zijn evenwicht niet meer houden.

No. 1341.

NIEUWE SERIE

EEN STOUTE ONDERNEMING

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE COURIER VAN JOHN RAFFLES.

Aan het zuidelijkste uiteinde van The Wash, een diepe baai in de Westkust van Engeland, ligt het kleine stadje Kings Lynn.

Het is een van de voornaamste kleinere steden aan den spoorweg van Londen naar Wells.

Op slechts eenige mijlen van de lage, kleiachtige kust gelegen, in een fraaie omgeving, en op den top van de duinenreeks, is Kings Lynn een van de meest bezochte badplaatsen van dit gedeelte van Engeland.

Men vindt er een groot aantal zeer fraaie villa's, die voor het meerendeel toebehooren aan schatrijke Londenaars, die deze plek ongeveer in drie uren kunnen bereiken.

Des zomers rijden er talrijke extra-treinen, ten einde de badgasten ieder oogenblik van de benauwde hoofdstad des lands naar dit lustoord te kunnen brengen.

Aan den grooten weg van Kings Lynn naar Wells, zeer dicht bij eerstgenoemde plaats, staan een zestal zeer groote villa's, toebehoorende aan eenige voorname personen uit de Londensche geldwereld.

Een kunstkenner zou wellicht in twijfel hebben gestaan omtrent de architectonische waarde van deze villa's, maar in ieder geval toonden zij reeds in hun uiterlijk aan, dat hunne bezitters over een buitengewoon ruime beurs beschikten.

De wandelaar had bijna een half uur noodig om deze zes buitenverblijven te passeeren, want zij waren allen door een zeer grooten tuin omgeven.

In den morgen van een schoonen lentedag werd het hek van een dezer tuinen met ruwe overhaasting geopend door een buitengewoon

deftig gekleed buttler, die een man bij den arm vasthield, gekleed als huisknecht.

De man die zoo onzacht buiten het gebied van de bijna vorstelijke villa gezet werd, scheen in kennelijken staat van dronkenschap te verkeerren, zooals het in een procesverbaal van een politieagent zou heeten.

Zijn fletse oogen traanden en de man had blijkbaar moeite om zich overeind te houden.

Hij greep zich met beide handen aan de stijlen van het hek vast en scheen zich te willen verzetten tegen zijn uitwijzing.

De bottelier was echter een zeer krachtig man.

Hij rukte de beide handen van den dronkaard van het hek los, plaatste zijn voet tegen het onderende van zijn rug — en het volgende oogenblik rolde de huisknecht in het stof van den breedten, lommerrijken landweg.

— Dat zal je leeren, vriend! riep de buttler verontwaardigd uit. Ik zou je raden geen voet meer in de buurt van dit huis te zetten, want het zal je slecht vergaan. Het is mij een raadsel, dat mijn meester je nog een volle week in zijn dienst heeft gehouden!

Het hek viel met een dreunenden slag dicht.

De huisknecht was overeind gekrabbeld en hief met een dreigend gebaar de vuist tegen den deftigen buttler op.

— Ja, dreig maar! riep deze minachtend. Maar ik verzeker je, dat je hier niet meer terugkomt! En ik kan je niet zeggen hoeveel genoeg het me gedaan heeft, dat mijnheer Snuffbore mij de opdracht heeft gegeven, je eigenhandig de deur uit te smijten. Mijn heele leven heb ik nog nimmer zulk prettig werk verricht!

De huisknecht mompelde eenige onverstaanbare woorden in zich zelf, terwijl hij den butler een woedenden blik toewierp.

Daarop wendde hij zich om en wandelde den breeden weg op.

De butler keek den dronkaard nog eenigen tijd hoofdschuddend na en verwijderde zich toen.

Hij volgde het breede tuinpad, tot hij een fraai terras bereikte, vanwaar men de groote voordeur van de villa kon naderen.

Het volgende oogenblik was hij door deze deur verdwenen.

Intusschen liep de dronkaard met onzekere schreden den weg af.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik achter zich, als om zich ervan te overtuigen, dat hij geen gevaar meer te duchten had.

Daarop sloeg hij een zijpad in, dat regelrecht naar Kings Lynn voerde.

En nu deed zich het zonderling verschijnsel voor, dat naarmate hij verder ging, de uiterlijke verschijnselen van zijn dronkenschap schenen te verminderen.

Zijn gang werd vaster, zijn oogen herkregen hun glans en hij richtte het hoofd op, dat tot dusverre voorovergebogen was geweest.

Tien minuten later liep de huisknecht even stevig en in rechte lijn als alle voorbijgangers die hij tegenkwam.

Wellicht had de ruwe uitwijzing van den butler deze plotselinge verandering bewerkstelligd.

Na een half uur loopens, had hij de eerste huizen van Kings Lynn bereikt.

Het waren nederige kleine huisjes, voor het meerendeel bewoond door arbeiders en kleine winkeliers.

De huisknecht trad een dezer huisjes binnen en besteeg de trap tot hij de tweede verdieping, die tevens de zolderverdieping was, bereikt had.

Hij haalde een sleutel uit zijn zak, bleef even luisterend op het smerig portaal stilstaan en opende toen een lage, vervelooze deur, die hij onmiddellijk weder achter zich sloot nadat hij was binnengetreden.

Hij bevond zich nu in een karig gemeubeld vertrek, waarin zich, behalve een tafel en een paar wrakke stoelen, een ijzeren krib bevond en een kleine ijzeren waschtafel.

Aan de tafel zat een man met een vossen-gezicht, verdiept in de lezing van een boek.

Zoodra hij de deur hoorde opengaan, sprong hij op en toen hij den binnentredende zag, verkreeg zijn gelaat dadelijk een onderdanige uitdrukking en maakte hij een eerbiedige buiging.

— Ik wist niet, dat gij zoo vroeg zoudt terugkomen, heer! zeide hij.

— Het is afgelopen, Brash! antwoordde de huisknecht kalm. Is er niets bijzonders voorgevallen?

— Volstrekt niet, heer!

— Heb je onze kostvrouw het geld voor deze week reeds betaald?

— Zooals gij mij bevolen had, heer!

— Ziet zij je nog altijd voor den bediende van een ingenieur aan?

— Zeker, heer, en gij zijt mijn vriend, zeide Brash, terwijl er een zonderlinge glimlach op zijn gelaat speelde.

— Goed zoo! zeide de huisknecht. En luister nu wat ik je te zeggen heb, Brash. Gij zult aanstonds naar Londen vertrekken.

— Per trein?

— Neen. Gij zult van uw motorrijwiel gebruik maken. Er is haast bij, en daar het zomerseizoen nog niet begonnen is, vertrekt de eerstvolgende trein pas over twee uren. Bovendien kunt gij den afstand op een motorrijwiel in veel korter tijd afleggen.

— Wat moet ik in Londen doen, heer?

— Gij zult daar een brief voor mij heen brengen.

— Aan wien moet ik dien afgeven?

— Aan niemand! Gij legt dien brief onder een platten steen, dien gij zult vinden in het Regentspark, dicht bij den kleinen vijver. Bij den derden boom van de laan, die van dien vijver naar het Paviljoen loopt. Gij kent die plek?

— Ik ben er meermalen geweest, en uw beschrijving is zeer duidelijk!

— Laten wij elkaar goed begrijpen, Brash, vervolgde de huisknecht, terwijl hij den man met het vossengezicht doordringend aankeek. Deze brief is van groot gewicht, en het zou mij in gevaar kunnen brengen, als hij in andermans handen viel. Gij begrijpt mij?

— Volkomen, heer!

— Ik kan nog steeds op je vertrouwen?

— In leven en dood! Gij hebt mij meer dan het leven gered! Gij hebt mijn vrouw en mijn kind voor de vreeselijkste ellende bewaard, kortom, zonder u zou ik thans als aas voor de visschen in de Theems liggen. Mijn kinderen zouden in het armhuis zijn, en mijn vrouw zou van honger zijn omgekomen of aan de schande ten prooi zijn gevallen.

— Gij zijt mij zoo dankbaar en toch weet gij niet eens wie ik ben? vroeg de huisknecht, terwijl er een wonderlijke glimlach om zijn dunne lippen speelde.

— Ik weet het niet, en ik wil het ook niet weten! zeide Brash kortaf. Ik wil niet in uw geheimen doordringen. Gij zijt voor mij de Groote Onbekende, en dat is mij voldoende! Ik weet zeker, dat ik u nog nimmer onder uw ware gedaante gezien heb — maar wat doet dat er toe! Uw hart ken ik, en dat is edel en...

— Tut tut, man! zeide de huisknecht, terwijl hij met ongeduldig gebaar de rechterhand ophief. Gij weet niet wat ge zegt! Hoe dan ook, het verheugt mij, dat ik in u een trouw dienaar heb gevonden, die mij blindelings gehoorzaamt.

— Gij kunt op mij rekenen, heer! zeide Brash kalm.

— Wacht dan even, totdat ik mijn brief geschreven heb.

De huisknecht nam aan de tafel plaats, nam uit een doos een vel schrijfpapier en begon te schrijven.

Er verliep een kwartier, zonder dat de stilte in het vertrek door iets anders verbroken werd dan door het krassen van de pen, die over het papier vloog.

Toen de huisknecht zijn brief beëindigd had, las hij hem nog eens over, vouwde hem dicht en stak hem in een enveloppe.

Hij schreef in den rechter bovenhoek een groote R., droogde den inkt en overhandigde Brash den brief.

Deze stak hem in een tamelijk onooglijke portefeuille, die hij in zijn binnenzak liet glijden.

Vervolgens knoopte hij zijn jas zorgvuldig dicht, zette een pet op, waaraan een stofbril bevestigd was, ging naar de deur, wendde zich daar nogmaals om en maakte opnieuw zijn zwijgende buiging.

De huisknecht knikte hem vriendelijk toe en daarop viel de deur achter Brash dicht.

Plotseling scheen den huisknecht iets in te vallen.

Hij snelde naar de deur en riep Brash terug.

— Ik heb iets vergeten! zeide hij. Het is niet waarschijnlijk, maar misschien mocht ik u in de zaak — die ik thans ondernomen heb — nog eens noodig hebben. Is uw adres in Londen nog steeds hetzelfde?

— Ja, heer, gij kunt mij nog steeds in Hondsditch, of anders aan de Theemskade bij de Tower brug vinden!

— Uitstekend! Ga nu maar!

Brash daalde de trap af. En de huisknecht ging het vertrek weder binnen.

Hij nam op eenigen afstand van het venster plaats, dat op de straat uitzag.

Vijf minuten had hij daar gestaan, toen uit de verte het geluid van een motor naderde.

Een oogenblik later vloog een motorrij wiel in zeer snelle vaart voorbij het huisje.

Ternauwernood kon de huisknecht de gedaante van Brash herkennen, die diep over het stuur gebogen zat.

Toen keerde hij in de kamer terug, nam weder aan de tafel plaats en zette een spiegel voor zich neer.

Hij wierp een glimlachenden blik in het glas, en lichtte toen de rossig blinde pruik op, die zijn haren verborgen had.

Hij ging naar de waschtafel en wiesch zijn geelaat.

Van tijd tot tijd spitste hij de ooren, om ieder geluid in het huisje op te vangen.

Hij wist evenwel dat zijn kostvrouw, of liever die van Brash, bijna den geheelen dag uithuizig was, daar zij als schoonmaakster een schamel stukje brood verdiende.

Nu ontdeed hij zich van zijn livrei, dat hij zorgvuldig wegsloot in een groot valies, dat onder de krib stond.

Hij trok een tot op den draad afgesleten zwart pak aan, dat hem het uiterlijk gaf van een stadshuisbeambte.

Vervolgens koos hij uit een kleine doos, die hij eveneens uit het valies genomen had, een pruik met kortgeknipt haar en zette deze op, nadat hij weder voor den spiegel had plaats genomen.

Een kwartier later was de huisknecht verdwenen en daarvoor de stadshuisbeambte in de plaats getreden.

John Raffles had weder een nieuwe gedaantewisseling ondergaan!

Want inderdaad was de huisknecht, die wegens dronkenschap uit de prachtige villa aan de zee geworpen was, niemand anders dan de befaamde gentleman-inbreker, de Groote Onbekende, wiens geheimzinnige daden de politie van Londen tot wanhoop dreigden te brengen!

HOOFDSTUK II.

EEN NOODLOTTIG ONGELUK.

Intusschen reed Brash in volle vaart het stadje Kings Lynn door volgde gedurende eenige oogenblikken de spoorbaan, welke hij tot Downham volgde en stormde in volle vaart den weg naar Londen op.

Van het oogenblik dat hij vertrokken was, had deze man slechts één doel: het bevel ten uitvoer brengen van den man, die hem in een geheimzinnige gedaante ter hulp was gekomen, juist toen de wanhoop zich dreigde van hem meester te maken en hij reeds met het leven had afgerekend.

Hoe de zonderlinge vreemdeling, die eens in het holst van den nacht, onverwachts in zijn schamele woning was getreden, ooit de omstandigheden ontdekt had, waarin hij en zijn gezin verkeerden — dat was hem tot op den huidigen

dag een raadsel gebleven.

En de vreemdeling zelf was er de man niet naar geweest om daarover uit te weiden.

Hij wist het en dat scheen voor hem voldoende te zijn geweest!

Met zijn komst was het alsof er voor het gezin van Brash een nieuw tijdperk van geluk was aangebroken.

Hij had zich het lot van de kinderen aangezien, had gezorgd dat de ziekte van de vrouw op behoorlijke wijze behandeld kon worden, hij had Brash zelf aan een nieuwe betrekking geholpen!

En bijna toornig had hij steeds iederen dank van de hand gewezen!

Er was slechts één ding dat hem scheen te

hinderen en dat waren de dankbetuigingen van degenen, die hij wel deed.

Brash had trouwens nog zeer weinig gelegenheid gehad, zijn dankbaarheid jegens zijn weldoener te uiten en hij had hem slechts zeer weinig gezien en bijna steeds in een andere gedaante.

En bij deze weinige ontmoetingen, had de Groote Onbekende hem steeds een of andere taak opgedragen, die hij met liefde en met den grootsten ijver volbracht, zonder ooit te vragen wat hij eigenlijk deed, en waarom hij het deed!

Daarin stelde hij niet het minste belang!

Hij begreep zelfs bitter weinig van hetgeen zijn weldoener van hem vroeg, maar steeds volgde hij diens aanwijzingen met de grootste nauwkeurigheid op.

En hij zou zich zeker liever de tong hebben laten uitrukken, dan ooit met derden over den geheimzinnigen vreemdeling te spreken.

Eenvoudig, omdat deze hem dit met den grootsten nadruk op het hart had gedrukt.

Nu eens moest hij den Grooten Onbekende helpen aan een kleine vlet, om hem over de Theems heen te zetten, dan weer was hij hem behulpzaam bij het huren van een woning, in de buurt waar Brash zelf woonde, waar dan de vreemdeling eenigen tijd scheen te vertoeven, met een doel, hetwelk Brash volstrekt niet begreep, maar waarnaar hij ook hoegenaamd geen onderzoek deed.

Kortom, een hond had Raffles niet trouwer kunnen dienen, niet meer blindelings kunnen gehoorzamen, dan Joseph Brash.

Dit alles overdacht hij, toen hij in buitengewoon snelle vaart op zijn machine over den prachtige weg vloog.

Ook nu verrichtte hij weer iets voor den Grooten Onbekende, van welker strekking hij zich ten eenenmale onbewust was.

Hij had den geheimzinnigen vreemdeling reeds meegedeeld, dat hij eenige vrienden had in Kings Lynn, welke stad hij goed kende en eenigen tijd later, nu juist acht dagen geleden, had zijn weldoener hem verzocht hem naar deze badplaats te vergezellen en hem aan een verblijf bij betrouwbare mensen te helpen.

Brash had onmiddellijk gedacht aan een verre nicht van hem, een weduwe, die wel eens kostgangers hield en dadelijk was Raffles op dit voorstel ingegaan.

En onder het rijden bedacht Brash vol vreugde, dat zijn weldoener hem een nieuw bewijs van vertrouwen had geschonken, door hem dezen brief te laten overbrengen.

Brash was om tien uur uit Kings Lynn vertrokken en reeds een uur later vloog hij door Mildenhall, een schilderachtig plaatsje, aan de Lark gelegen.

Een uur later stormde de motorfiets door de Universiteitstad Cambridge, en over Bishop, Herdford en Walham, ging het nu regelrecht en in vliegende vaart op Londen af.

Brash had er geen oogenblik aan gedacht even

zijn zadel te verlaten, om wat rust te nemen of een frisschen teug.

Hij wist wel dat hij niet rusten zou, alvorens hij zijn taak geheel en al naar behooren had vervuld.

Het was iets over half één toen de motorrijder de noordelijkste wijken van de wereldstad binnenreed.

Hier was hij wel verplicht zijn buitengewoon snelle vaart eenigszins te matigen, maar toch bleef hij zoo snel hij kon doorrijden.

Zoo bereikte hij den hoek van de Cromwell Avenue en de Castlestreet.

Hij wilde deze laatste straat inslaan, die over eenige kilometers in rechte lijn doorloopt, toen er plotseling een zware vrachtauto in groote vaart uit deze straat kwam aanrijden.

Brash wilde uitwijken, maar op het laatste oogenblik zag hij een jonge vrouw met een kinderwagen naast de vrachtauto opduiken.

Brash slaakte een kreet van angst.

Hij trachtte vaart te minderen en te remmen, maar reeds was het te laat.

De vrachtauto had de motorfiets gegrepen en het volgende oogenblik klonk een gil uit honderden monden.

De motorrijder was van zijn machine geslingerd en met het hoofd tegen een lantaarnpaal geslagen.

Hij lag nu bewegingloos met een zware hoofdwonde, bloedend tegen den rand van het trottoir.

Onmiddellijk was de verongelukte door een groot aantal menschen omringd, terwijl eenige omstanders de motorfiets, niet zonder moeite, doofden, waarvan het benzinereservoir was gebarsten, terwijl de brandbare vloeistof door een vonk in vlam was gezet.

Behoedzaam werd de bewusteloze motorrijder opgenomen.

Tien minuten later kwam er met luid getoeter een ziekenauto aanrijden.

Brash werd er in getild en de auto verwijderde zich, terwijl een der agenten tegen de bestuurder van de vrachtauto proces-verbaal opmaakte.

De ziekenauto reed intusschen zoo snel zij kon naar het naastbijgelegen ziekenhuis, dat zich op ongeveer twintig minuten rijdens afstand aan de Hyde Road bevond, een der breede verkeerswegen in Hoxton.

Toen de verongelukte motorrijder met de brancard uit de auto werd getild, had hij het bewustzijn nog steeds niet herkegen.

Onder het rijden had een van de ziekenoppassers hem een voorloopig verband aangelegd, dat evenwel bij de aankomst reeds geheel met bloed doortrokken was.

Met de grootste voorzichtigheid werd Brash naar de kleine operatiezaal gedragen, waar zich juist de directeur en geneesheer van het ziekenhuis bevond.

De verongelukte werd op een rustbed nedergelegd en de geneesheer verwijderde met de grootste voorzichtigheid het verband.

Hij schudde ernstig het hoofd en keek de beide ziekenoppassers veelbeteekenend aan.

— Een hoogst ernstig geval, mannen! zeide hij. Ik vrees dat het schedeldak gebroken is. Alles wat wij voorloopig kunnen doen, is de bloeding tegenhouden. Laat hem voorloopig maar hier liggen, want ik vrees, dat ieder vervoer hem thans noodlottig zou zijn. Wie is die man? zoo vervolgde de dokter, terwijl hij zich tot een oppasser wendde.

— Dat weet ik niet, dokter! antwoordde een der oppassers. Hij reed op een motorrijwiel, maar ik heb niet gezien, dat dit een nummer had.

— Geen nummer! herhaalde de dokter. De machines moeten toch van een nummer voorzien zijn!

— Het is er misschien door den schok afgevlogen, dokter!

— Maar wij moeten toch de familie van den man waarschuwen riep de geneesheer uit. Ik sta er niet voor in, dat hij dezen nacht nog haalt, als er geen wonderen gebeuren! Het bevalt mij niet, dat hij zoo lang bewusteloos blijft.

— Misschien heeft hij wel papieren bij zich, waaruit wij het kunnen opmaken! zeide een der ziekenoppassers.

— Je hebt gelijk, zeide de geneesheer, daar hadden wij eerder aan moeten denken.

Hij knoopte de jas van den bewusteloze los, stak zijn hand in den binnenzak en haalde er een portefeuille uit.

Zij bevatte slechts weinig papieren, eenige rekeningen en de portretten van een vrouw en twee mooie kinderen.

— Op deze rekeningen lees ik den naam van Brash als ik mij niet vergis! zeide de geneesheer. Er zijn in Londen misschien wel tweeduizend personen van dien naam. Maar wat is dit?

De geneesheer hield den brief in de hoogte, die aan de rechterbovenzijde een groote letter R. vertoonde, maar overigens zonder adres was.

Hij draaide den brief aan alle kanten om en om, alsof hij meende daardoor het adres van den verongelukte te weten te komen.

Vervolgens wierp hij een blik op den bewusteloze en haalde daarop vastberaden zijn penne-
mes uit den zak.

— Ik acht mij gerechtigd om dezen brief te openen, zeide hij, want ik durf niet met de hand op het hart verklaren, dat deze man morgen nog zal leven. Misschien geeft deze brief wel opheldering omtrent zijn adres.

Het volgende oogenblik sneed het scherpe pennemes door den omslag van de enveloppe.

De geneesheer opende den brief en wierp er een blik in.

Daarbij gingen zijn zware zwarte wenkbrauwen in een grooten boog de hoogte in.

Vijf minuten verstreken!

— Wel dokter, staat het adres er in? waagde eindelijk een van de oppassers te vragen.

De geneesheer wierp den vrager een eigenaardigen blik toe.

— Het is mogelijk dat het adres hier werkelijk

in staat, zeide hij, maar dan moet ik de hoop opgeven het ooit te leeren kennen, want deze brief is in geheimschrift geschreven.

De beide ziekenoppassers slaakten een kreet van verbazing.

Het gelaat van den geneesheer echter had een zeer ernstige uitdrukking aangenomen.

Hij liep de kleine operatiezaal eenige malen op en neer en bleef toen voor den gewonde stilstaan, wiens gelaat hij nauwkeurig opnam.

Toen wierp hij nogmaals een blik in den brief.

— Dit schrijven is eveneens met een groote R. onderteekend, — maar dat is dan ook alles wat ik er uit kan wijs worden! zeide hij. Ik wil wel be-
kennen, dat deze zaak mij geenszins bevalt! Daar moet iets achter zitten! Die brief moet onmiddellijk naar Scotland Yard gebracht worden.

Zonder nadere bevelen af te wachten, snelde een der ziekenoppassers naar de vestibule en beval den concierge onmiddellijk een surveilleerden agent van politie van de straat te halen.

Een oogenblik later trad deze ordebewaker met de hand aan den helm de operatiezaal binnen.

— Tot uw dienst, dokter! zeide hij beleefd.

— Zoo agent, ik ben blij dat je hier bent! zeide de geneesheer. Wil je onmiddellijk naar Scotland Yard gaan?

— Neen sir! antwoordde de man bedaard.

— Neen! riep de geneesheer verwonderd uit. Waarom niet?

— Omdat Scotland Yard volstrekt niet tot mijn wijk behoort, Sir. En dat ik bovendien mijn post niet mag verlaten, tenzij het een zeer ernstig geval betreft.

— Maar het kan hier een zeer ernstig geval betreffen! riep de geneesheer driftig uit.

— Mag ik dan vragen, wat ik op Scotland Yard zou moeten doen, Sir? vroeg de politieagent.

— Een brief aan den heer Baxter, den hoofdinspecteur, brengen, dien ik zooeven op dezen bewustelozen man heb gevonden en die mij in de hoogste mate verdacht voorkomt!

— Dat zal in het geheel niet gaan, dokter! hernam de agent van politie glimlachend. Dan doet gij het verstandigst Scotland Yard zelf even te telefoneeren en te verzoeken u een agent of een detective te zenden.

— Wat een omslag! bromde de geneesheer. Nu, ik dank je vriend! zoo wendde hij zich tot den ordebewaarder.

De agent sloeg aan en verdween.

Dadelijk nam de geneesheer het telefoontoe-
stel ter hand en belde Scotland Yard op.

Hij genoot de eer met den heer Baxter in hoogst eigen persoon te spreken en dezen deelde hij het geval mede.

Toen hij het toestel weder aan den haak hing, vertoonde zijn gelaat een ontevreden uitdrukking.

— Zullen ze iemand sturen, dokter? vroeg een der ziekenoppassers.

— Ja, dat heeft mijnheer Baxter mij beloofd, maar het ging niet van ganscher harte. Hij scheen er volstrekt geen gewicht aan te hechten. Mis-

schien komt hij later wel tot andere gedachten. Waarschuw mij, zoodra de agent van Scotland Yard komt.

De geneesheer stak brief en enveloppe in zijn eigen portefeuille, gaf de inmiddels ontboden zusster de noodige wenken voor de verpleging van den bewusteloze en verliet de operatiezaal.

Nauwelijks een half uur later meldde zich een inspecteur aan, die den zooveen gevonden brief verzocht.

Deze inspecteur was James Sullivan, de rechterhand van den heer Baxter en een der schranderste en stoutmoedigste politiemannen van Londen.

Het volgende oogenblik stond hij tegenover den directeur-geneesheer.

— Gij zijt van Scotland Yard? vroeg deze.

— Ik ben inspecteur Sullivan!

— Ah! Ik heb uw naam meermalen hooren noemen, mijnheer Sullivan. Het verheugt mij, dat gij in persoon zijt gekomen. Ik sprak zooveen over de vondst van een zonderlingen brief met uw superieur, maar deze scheen er weinig gewicht aan te hechten.

Er verscheen een spottende uitdrukking in de heldere oogen van den inspecteur, toen hij antwoordde:

— Mijnheer Baxter is meer de man van de daad, dokter! Wilt gij zoo goed zijn, mij dien brief eens te laten zien?

— Hier is hij!

Sullivan nam den brief en de enveloppe aan. Hij bekeek beide nauwkeurig.

Toen mompelde hij eenige onverstaanbare woorden in zich zelf, terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking aannam.

Vervolgens keek de jonge inspecteur den geneesheer veelbeteekenend aan en zeide:

— Misschien heeft mijnheer Baxter zich wel vergist, als hij meent dat deze brief zonder enig gewicht is!

— Dat dacht ik wel! zeide de geneesheer, terwijl hij zich tevreden de handen wreef.

— Zou het u veel last veroorzaken, mij even bij den gewonde te brengen?

— In het minst niet, mijnheer Sullivan. Weest u slechts zoo goed mij te volgen.

De beide mannen verlieten de spreekkamer en de geneesheer bracht zijn bezoeker naar de operatiezaal, waar Brash nog steeds op de rustbank lag.

Sullivan trad op hem toe en keek hem aandachtig aan.

— Ik heb het gezicht nooit gezien! mompelde hij. Maar dat beteekent niets.

Daarop wendde hij zich tot den geneesheer en zeide:

— Met uw goedvinden zal ik dezen brief medenemen, dokter! Mocht deze man wakker worden en naar zijn brief vragen, dan zal het aanbeveling verdienen, hem te zeggen, dat hij zijn geheele portefeuille door den val is kwijtgeraakt. Ik zou namelijk gaarne wenschen, dat hij niet de minste achterdocht koesterde.

— Gij kunt er op rekenen, dat wij aan uw verlangingen zullen voldoen, mijnheer Sullivan, zeide de geneesheer.

— Is de wonde ernstig?

— Het is een kwestie van er op of er onder, mijn waarde heer Sullivan!

Indien de gewonde den nacht haalt en de wondkoorts niet al te hevig optreedt, bestaat er een geringe kans, dat hij dit noodlottig ongeval te boven zal komen, maar ik vrees zeer, dat er zich complicaties zullen voordoen.

— Er is dus zeker geen kwestie van, dat ik hem zal kunnen ondervragen?

— Dat is geheel buitengesloten, mijnheer Sullivan! antwoordde de geneesheer ernstig. Zooals gij ziet is de man nog niet eens tot bewustzijn gekomen en volslagen rust is een van de eerste vereischten voor zijn herstel.

Sullivan wierp nog een blik op het doodelijk bleeke gelaat van den zwaar gewonde, en stak toen den geneesheer de hand toe.

— Het is zeer wel mogelijk, dat deze brief ons op het spoor brengt van... een man, dien ik reeds geruimen tijd zoek, zonder hem te vinden, waarde dokter. Mocht dit inderdaad het geval zijn, dan zal de justitie dit voor een niet gering deel aan uwe voortvarendheid te danken hebben.

Met deze woorden lichtte hij beleefd zijn hoed af en had het volgende oogenblik de kleine operatiezaal en het ziekenhuis verlaten.

HOOFDSTUK III.

DE HINDERLAAG.

Sullivan nam een huurauto en liet zich zoo snel de wagen loopen wilde naar het hoofdbureau van Scotland Yard brengen.

Toen hij daar aan kwam, was het ongeveer twee uur in den middag.

Gedurende den rit had hij den geheimzinnigen brief telkens en telkens opnieuw uit zijn zak gehaald en gepoogd den inhoud te ontcijferen zon-

der dat hij er echter in kon slagen.

De letters stonden onafgebroken, zonder eenige tusschenruimte achter elkaar en zonder dat men een sleutel bezat, zou het zeer moeilijk zijn dit geheimschrift te ontcijferen.

Niettemin zwoer de jonge inspecteur van politie bij zich zelf, dat hij niet zou rusten voor hij het raadselschrift in leesbare taal had overgezet.

Hij moest en zou de nederlaag wreken, die hij onlangs geleden had bij een gelegenheid, waarbij de Groote Onbekende wederom zijn verbazende bekwaamheid en bijna bovenaardsche vindingrijkheid aan den dag had gelegd.

Nog voelde Sullivan zijn wangen gloeien van woede en wraakzucht als hij dacht aan de manier waarop de geheimzinnige John Raffles had weten te ontkomen aan den klauw, die zich zoo dreigend naar hem had uitgestrekt en op het punt stond hem te vangen.

Maar thans was Sullivan met de beste voornemens bezielde om zijn gehaten tegenstander onschadelijk te maken.

Zijn blauwe oogen schitterden dan ook van opwinding, toen hij het bureau van den heer Baxter, den hoofd-inspecteur van Scotland Yard, binnentrad.

De groote man zat voor zijn bureau en keek ternauwernood op, toen zijn rechterhand het vertrek binnentrad.

Maar de oude secretaris van den heer Baxter, Marholm geheten, een man met een schrandere, smal gelaat, die in een hoek ijverig eenige grooten vellen papier overschreef, keek den binnentredende onderzoekend aan, met zijn kleine, schrandere muizenoogjes.

— Is er nieuws Sullivan? vroeg Baxter op tamelijk onverschilligen toon, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde.

— Dat geloof ik haast wel, chef!

— Ben je naar het gasthuis geweest?

— Ik keer er zoo juist van terug!

— En had die zaak met dien verongelukten motorrijder iets om het lijf?

— Dat geloof ik haast wel, mijnheer Baxter! antwoordde Sullivan, terwijl er een flauw lachje om zijn lippen verscheen.

Tegelijkertijd haalde hij den brief te voorschijn, vouwde hem open en duwde hem over het tafelblad naar zijn chef toe.

Baxter nam het papier op en wierp er een blik op.

Daarop vestigde hij zijn waterige blauwe oogen op het gelaat van zijn helper.

— Wat moet dat beteekenen, Sullivan? vroeg hij onnoozel.

— Die brief werd gevonden op den persoon van den verongelukte, die Brash heet. Zooals gij ziet is hij met de letter R. ondertekend, die gij eveneens terugvindt in den rechter bovenhoek van de enveloppe.

— En wat zou dat? vroeg Baxter, terwijl hij zijn blik beurtelings van den brief naar het gelaat van den jongen inspecteur liet dwalen.

— Wat dat zou? Wel, roept die R. geen herinneringen in u wakker.

Baxter schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.

— Gij wilt toch niet zeggen.... zeide hij eindelijk aarzelend.

— Ja, mijnheer Baxter, dat wil ik inderdaad zeggen! antwoordde Sullivan glimlachend.

— Maar het bewijs! riep Baxter uit.

— Een afdoend bewijs kan ik u niet, of nog niet, geven! antwoordde de jonge politie-ambtenaar.

— Maar het bewijs is misschien in dezen brief te vinden! riep Baxter zegevierend uit, terwijl hij met de vleezige hand op den brief sloeg.

— Dat is ook mijn meening, mijnheer Baxter! zeide Sullivan.

— Welnu, dan hebben wij niets anders te doen, dan dezen brief te ontcijferen! hernam Baxter.

— Inderdaad, niets anders! klonk sarcastisch de stem van Marholm, den secretaris.

Baxter wierp den man een toornigen blik toe.

— Heb ik u om uw oordeel gevraagd, Marholm? vroeg hij woedend.

— Neen mijnheer Baxter—ik wilde uw vraag voorkomen! antwoordde de secretaris met geveinsde nederigheid.

Sullivan, reeds al te zeer gewend aan de spiegelgevechten tusschen zijn chef en diens secretaris, had den brief weer ter hand genomen en bestudeerde hem nu met de grootste aandacht.

Na eenigen tijd haalde hij ongeduldig de schouders op en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het tafelblad.

— Kunt gij het niet vinden, Sullivan? vroeg Baxter met eenig leedvermaak in zijn stem.

— Neen, mijnheer Baxter!

— Maar er moet toch een sleutel zijn!

— Dat is vrij duidelijk en indien wij dien sleutel hadden, waren wij geholpen.

— Maar misschien weet die Brash dezen brief wel te ontcijferen! riep Baxter uit.

— Het is mogelijk, maar ik betwijfel het ten zeerste! En bovendien al wist hij het, dan nog zouden wij er voorloopig niets aan hebben, want hij mag volstrekt niet ondervraagd worden.

— Dan wachten wij een paar dagen!

— Wachten, herhaalde Sullivan op minachtenden toon. Wachten, waar het Raffles betreft? Weet gij dan nog niet, dat zijn vernuft en zijn stoutmoedigheid aan het bovennatuurlijke grenzen? Indien ik niet onmiddellijk gebruik maak van den inhoud van dezen brief en zoo snel mogelijk handel, dan is alles reeds verloren! riep hij uit.

Dit scheen Baxter ook in te zien, althans hij keek somber voor zich uit en kauwde woedend op zijn sigaar.

— Staat er niet bij waar die brief vandaan komt?

— Neen, indien wij dat wisten, zouden we reeds een eind gevorderd zijn! merkte Sullivan op.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij drukte op den knop van een electrische schel en zeide tot den binnentredenden agent:

— Vraag aan mejuffrouw Ann Brunt, of zij onmiddellijk hier komt.

De agent verwijderde zich.

Even later trad een jonge vrouw van omstreeks zes-en-twintig jaar, met een schrandere en vastberaden gelaat, waarin twee heldere bruine oogen schitterden, het vertrek binnen.

Ann Brunt was in vele gevallen de trouwe helper van Sullivan en werd, ofschoon zij nog niet lang in dienst van de politie was, als een der bekwaamste vrouwelijke detectives van Londen beschouwd.

— Gij hebt mij laten roepen mijnheer Sullivan? zoo wendde zij zich met heldere, klankrijke stem tot den inspecteur.

— Ja Miss!

Sullivan hield haar den brief voor.

— Wij hebben een document gevonden, waarvan wij vermoeden, zonder echter daaromtrent eenige zekerheid te hebben, dat het wel eens afgezonden kon zijn, door gij weet wel wie!

Ann Brunt nam den brief aan, bestudeerde hem eenige oogenblikken en reikte hem toen schouderophalend weer aan Sullivan over.

— Ik vrees dat wij zonder sleutel niets aan dien brief hebben!

— En toch moeten wij trachten dien brief ook zonder sleutel te ontcijferen! riep Sullivan ongeduldig uit. Zouden wij dat niet kunnen?

— Het is te probeeren, mijnheer Sullivan. Maar ik ben bang, dat daar een kostbare tijd mee verloren zal gaan.

Sullivan en Ann Brunt zetten zich beiden neder aan een kleine tafel, die in een hoek van het vertrek bij een der ramen stond.

Zij legden den brief tusschen zich in en het volgend oogenblik begonnen zij zoo snel zij konden de talloze sleutels toe te passen, dien zij kenden; zij lazen eerst den brief achterstevoren, lazen vervolgens alle beginletters van boven naar beneden, daarna van beneden naar boven, trachtten hier en daar op geregelde plaatsen letters weg te laten, kortom, beproefden alles wat een bekwaam detective in dergelijke gevallen beproeft, zonder het minste resultaat evenwel.

Bijna een half uur verstreek, zonder dat de beide politiebeamten ook maar eenige voordeuring hadden gemaakt.

Daar ging de telefoon op de schrijftafel van Baxter over.

De hoofdinspecteur, die weer aan zijn werk was gegaan, nam het toestel en luisterde.

Daarop klonk zijn trage, sleepende stem:

— Sullivan, daar is de directeur-geneesheer van het hospitaal aan de telefoon! Hij wil je spreken.

Met een paar sprongen was de jonge inspecteur bij het toestel.

— Zijt gij daar dokter? vroeg zijn stem, waarin ongeduld trilde. Wat? Hebt gij mij iets mede te deelen over Brash. Hij heeft geijld zegt gij? Een oogenblik. . . .

Sullivan trok een bloc-note naar zich toe, haalde een potlood uit zijn zak en maakte zich gereed om te schrijven.

Gedurende vijf minuten hoorde men in het vertrek van den hoofdinspecteur niets anders dan eenige brokstukken van zinnen, die niemand begreep, behalve misschien Sullivan zelf.

Zijn potlood gleed intusschen snel over het papier.

Eindelijk hing hij het toestel weer aan den haak.

Zijn blauwe oogen glinsterden van opwinding en blijdschap.

— Misschien dat de vogel ons nu toch niet zal ontgaan! zeide hij.

— Is het John Raffles? vroeg Baxter met een siddering in zijn stem, die hij met moeite kon verbergen.

— Daaromtrent kan bijna geen twijfel meer bestaan! antwoordde Sullivan.

— En wat is er met dien Brash?

— Hij is een kwartier geleden uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, maar slechts om aan het ijlen te slaan! Dadelijk werd de dokter gehaald en deze vernam duidelijk, dat de zwaar gewonde de volgende woorden sprak:

— De Groote Onbekende — — Kings Lynn — — een kostbaren brief — — kostbaarder dan je leven Brash — — de steen — — de platte steen bij den derden boom van den kleinen vijver — — in het Regentsprak —. Snel, snel, snel — — Houdt het geheim Brash — — men zal dien brief met ongeduld verwachten — de dronken knecht van Snuffbore weet er meer van!

Baxter had met een tamelijk schaapachtig ge-laat naar de voorlezing van deze onsamenhangende zinsgedeelten geluisterd.

— Wat beteekent dat nu allemaal? vroeg hij, toen Sullivan het blad papier liet zakken.

— Gij begrijpt het niet, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan met nauwelijks verborgen ironie in zijn stem.

— Ik moet bekennen dat. . . .

— Laat ik u dan eenigszins op weg mogen helpen, mijn waarde heer Baxter! Kings Lynn is een kleine badplaats aan de westkust van Engeland, op ongeveer drie uur en een kwartier sporen van de hoofdstad. Ik heb er reeds eenige vacanties doorgebracht.

— En wat verder? vroeg Baxter.

— Verder is het dus mij duidelijk, dat die Brash hedenmorgen per motorrijwiel uit Kings Lynn is vertrokken, om in opdracht van den Grooten Onbekende dien brief daarginds naar Londen over te brengen!

— En wie moest dien brief ontvangen? vroeg Baxter op zijn gewonen schaapachtigen toon.

— Hij moest niet ontvangen worden, mijnheer Baxter, maar door Brash onder een platten steen worden gelegd, dicht bij den derden boom van den kleinen vijver in het Regentspark.

— En wie komt dien brief daar dan weghalen?

Sullivan had de grootste moeite om een vloek te onderdrukken.

Hij wilde echter geen insubordinatie plegen en zeide daarom met gedwongen beleefdheid:

— Ik kan u daaromtrent niets zeggen, mijnheer Baxter, maar wij zullen het zeker weten, want ik ben voornemens, met uw goedvinden, een half dozijn mijner mannen in hinderlaag te leggen bij dien boom! En wanneer de correspondent van onzen vriend Raffles aanstonds den brief komt halen, dien hij zeker met ongeduld verwacht, dat

verzekert ik u, dat wij hem niet zullen laten ontsnappen!

Langzamerhand scheen Baxter eenig licht te gaan zien.

— Maar je noemde zooeven nog een anderen naam, Sullivan, van Snuffbox!

— Pardon mijnheer Baxter — Snuffbore!

— Kent gij dien?

— Niet persoonlijk! Maar hij is in Kings Lynn van aanzien bij den kleinsten straatjongen bekend. Het is een buitengewoon rijk man, die een groote villa aan den strandboulevard bewoont.

— Ah zoo! En die dronken bediende?

— Wel, ik denk dat wij het er voor moeten houden, dat deze bediende niemand anders is geweest dan Raffles. Ik durf er wel een eed op doen, dat hij die rol gespeeld heeft, om op deze wijze de inrichting te leeren kennen van het huis, waar hij zijn slag denkt te slaan. Tot dusverre is hij zeker alleen in Kings Lynn geweest, maar toen die hem blindelings was toegedaan, naar Londen gezonden, teneinde een zijner helpers, of misschien wel meer, te waarschuwen dat alles gereed was! Waarschijnlijk moet die helper nog heden vertrekken met inbrekerswerktuigen, vermommingen en wat er al zoo meer noodig is om het plan te doen slagen. Begint gij nu de zaak te doordringen, mijnheer Baxter?

Baxter antwoordde niet dadelijk, maar uit den hoek van het vertrek klonk de krakende stem van den secretaris:

— Ik ben er zeker van dat mijnheer Baxter dit alles na het overgaan van de telefoon reeds heeft geweten.

Een oogenblik leek het of de hoofdinspecteur van Scotland Yard op zijn schrijftafel een of ander zwaar voorwerp zocht, ten einde dit zijn onbeschaamd secretaris naar het hoofd te werpen.

Maar gelukkig leidde Ann Brunt zijn aandacht af.

Zij was opgestaan en trad op Sullivan toe.

Zij legde de blanke, kleine, maar sterke hand op zijn arm en vroeg, terwijl zij hem met haar bruine oogen smeekend aankeek:

— Gij zult mij toch toestaan, bij deze onderneming aanwezig te zijn, mijnheer Sullivan?

Het gelaat van den jongen inspecteur vertoonde een uitdrukking van onzekerheid.

— Ik weet het niet! zeide hij aarzelend. Ik geloof dat het misschien beter is, dat gij niet meegaat, Miss. Gij weet zeker wel, dat er aan een vervolging van Raffles groot gevaar verbonden is!

— Wat raakt mij dat! hernam de jonge vrouw op

heftigen toon. Reeds twee malen heeft hij mij weten te ontkomen! Twee malen heeft hij mij kunnen uitlachen! Maar men zal niet kunnen zeggen, dat het hem ten derden male gelukt is. Toe, mijnheer Sullivan, laat mij helpen!

— Welnu dan — goed, miss Brunt! riep Sullivan uit, terwijl hij de jonge detective de hand toestak en de hare krachtig drukte. Ik neem uw hulp aan. Gij zijt mij meer waard dan drie politieagenten. Bovendien zal een vrouw minder opzien baren en het is noodig dat wij zoo weinig talrijk mogelijk zijn, want anders zou onze komst in een klein nest als Kings Lynn onmiddellijk bekend zijn.

— Maar waar zouden wij Raffles vinden! riep de jonge vrouw uit, verheugd op het vooruitzicht aan de groote jacht te mogen deelnemen.

— Dat weet ik niet! Voorloopig doen wij het beste, hem in volmaakte onwetendheid te laten aangaande hetgeen hier gebeurd is. Ik zal dan ook aan den directeur van het ziekenhuis telefonisch verzoeken, dit ongeval niet aan de bladen te melden! Raffles zou er van lezen en op zijn hoede zijn! En een Raffles die op zijn hoede is, is voor ons reeds zoo goed als verloren!

— En zijn correspondent? vroeg Ann Brunt.

— Dien moeten wij in ieder geval in handen zien te krijgen. Daar is mij zeer veel aan gelegen. Wie weet is hij wel aan het praten te krijgen, als wij hem dreigen met zeer zware straf, of hem een groote belooning toezeggen!

— Maar dan moeten wij haast maken! hernam de jonge vrouw, want vermoedelijk zal die man dien brief hebben verwacht en misschien reeds op den uitkijk staan naar den courier die hem moet komen brengen.

— Gij hebt gelijk! Wij kunnen niet te veel tijd verliezen.

Sullivan drukte opnieuw op den knop van de elektrische bel.

Weer trad een agent van politie binnen.

— Hoeveel detectives zijn er op het oogenblik met bureaudiens hier? vroeg Sullivan.

— Vier, Sir.

— Dat is onvoldoende. Roep die vier mannen hier en ga dan Buxton en Brown halen. Maar zeg, dat zij hun uniform moeten uittrekken en zich thuis spoedig in burgerkleederen steken.

— Moeten zij zich wapenen, Sir?

— Ongetwijfeld. Ieder van de zes mannen moet gewapend zijn en de detectives moeten zich van hun handboeien voorzien. Ik reken erop, dat gij over een half uur hier allen aanwezig zult zijn.

HOOFDSTUK IV.

OP HET NIPPERTJE.

Brash was uit zijn bewusteloosheid ontwaakt. Hij lag nu in een afzonderlijke kamer, grenzend aan de operatiezaal.

Zijn hoofd deed hem nog hevig pijn, maar langzamerhand begon hij zich toch te herinneren wat er met hem was voorgevallen.

Gaandeweg keerde het leven in hem terug, her namen zijn oogen hun glans, en begon hij zich rekenschap te geven van de gevolgen van het ongeluk, dat hem was overkomen.

Fijne kille zweetdruppeltjes begonnen op zijn slapen te paren.

Eensklaps scheen hem iets ontzettends voor den geest te komen.

Hij richtte het hoofd een weinig op en bekeek zijn bovenlichaam — men had hem zijn buis uitgetrokken.

Hij keek om zich heen.

De jas hing naast zijn bed over de leuning van een stoel.

Met koortsachtige haast greep hij ernaar en tastte in zijn binnenzak.

Alsof zij plotseling verlamd waren, zoo vielen zijn beide armen op het hagelwitte laken neer dat hem bedekte.

Zijn oogen puilen uit zijn hoofd.

De portefeuille was verdwenen.

Plotseling was het, alsof een buitengewone helderheid van geest zich van den zwaargewonde meester maakte.

Onmiddellijk begreep hij, welk een groot gevaar zijn geheimzinnigen weldoener bedreigde.

Men had zijn zakken doorzocht, daarin de portefeuille gevonden, den brief ontdekt, dien hij had moeten overbrengen met de groote R. in een der bovenhoeken, hem geopend en den inhoud gelezen.

Hij had lang bewusteloos gelegen en wie kon zeggen of hij in een aanval van koorts niet geijld en geheimen verklapt had, die tot iederen prijs in zijn hart besloten hadden moeten blijven.

Brash steunde en klemde de vuisten van ontzetting en vrees ineen.

Maar hij begreep aanstonds, dat hij de zaak van zijn weldoener zeker nog meer zou schaden, als hij thans ook maar het minste verried, van wat er in hem omging.

Met verbazende snelheid gingen alle mogelijkheden aan zijn geest voorbij, waardoor hij zijn lastgever nog zou kunnen redden.

Wat deze deed en wat hij was — Brash wist het niet, maar wat hij wel wist, was dat de justitie dien man als een hert opjaagde, of als een misdadiger, op wiens hoofd een prijs was gesteld.

Hij ging de jas, ofschoon hij door vreeselijke

pijnen gekweld werd, weer over den stoel en riep toen met zwakke stem:

— Dokter! Dokter!

Een verpleegster kwam uit de operatiezaal de kleine ziekenkamer binnen.

Zij scheen verbaasd te zijn, den zwaargewonde wakker te vinden.

— Zijt gij wakker, Brash? vroeg zij. Dat is geloof ik een goed teeken. Wenscht gij iets?

— Ja zuster! Ik voel mij zeer zwak, en ik wil mijn vrouw zien.

— Wij zouden haar al lang gewaarschuwd hebben, arme man, als wij maar geweten hadden waar je woonde. Geef maar gauw het adres op.

— Mijn vrouw woont in de Crownstreet no. 14, het is een straat, die op het Thames Embankment uitkomt. Maar ik smeeek u, maak er haast mee, want ik voel mijn krachten afnemen.

De zuster wilde het vertrek reeds verlaten, toen Brash haar terug riep.

Hij keek haar strak aan en zijn oogen schenen aan haar lippen te hangen toen hij vroeg:

— Zeg mij eens zuster . . . heb ik voortdurend geslapen? Het is mij alsof alles reeds zoo lang geleden is.

— Gij hebt zwaar de koorts gehad en ik geloof dat ik u heb hooren ijlen, arme man, antwoordde de zuster.

Daarop verwijderde zij zich om het verzoek van den zwaargewonde te gaan overbrengen.

Brash sloot zijn oogen.

Het was dus waar — hij had geijld, en wie weet wat hij had losgelaten.

Hij vervloekte zijn machteloosheid die het hem onmogelijk maakte, zelf te handelen en de eenige redding verwachtte hij nu nog van zijn vrouw, die evenals hij met innige aanhankelijkheid en liefde aan den Grooten Onbekende verknocht was.

Een oogenblik later trad de zuster weer binnen.

— Men heeft reeds een boodschap naar uw vrouw gestuurd, Brash en zij kan over een half uur hier zijn.

Brash zuchtte.

Een half uur, welk een lange tijd.

Hij begreep evenwel dat hij zich in het onvermijdelijke moest schikken en wachtte zoo geduldig hij kon, de komst van zijn vrouw af.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op de eenvoudige klok, die boven de deur van het ziekenvertrekje hing.

De minuten schenen hem om te kruipen.

Van tijd tot tijd kwam de dokter naar hem zien, maar Brash, die wel begreep dat de geneesheer waarschijnlijk juist de man was, die de portefeuille en den brief had gevonden, wachtte er

zich wel voor hem daaromtrent eenige vragen te stellen.

Juist toen het half uur verstreken was, liet zich de klagende stem van een vrouw in de kleine operatiezaal hooren.

De oogen van Brash begonnen te schitteren. Hij strekte verlangend de armen uit.

Het volgende oogenblik trad er een vrouw van omstreeks vijf of zesendertig jaar het ziekenvertrek binnen, wier gelaat nog van vroegere schoonheid getuigde, ofschoon het door lijden en zwaar werken bleek en smal geworden was.

Met een kreet vloog zij op het bed af waarop de gewonde lag, knielde naast hem neer en kustte hem innig.

— Mijn arme Tom, riep zij uit. Wat is er toch met je gebeurd?

— Een ongeluk, Jane, antwoordde Brash. Je hoeft je niet ongerust te maken. De zuster zegt dat het wel over zal gaan.

De dokter en de zuster stonden beiden op den drempel van het vertrek.

Brash trilde over zijn geheele lichaam van zenuwen en van verlangen dat zij toch heen zouden gaan.

Op dat oogenblik kwam een assistent naar den geneesheer toe en deed hem een vraag.

Bliksemsnel trok Brash zijn vrouw naar zich toe en fluisterde haar in het oor.

— Er is gevaar. Begeef je onmiddellijk naar het Regentspark. Ga naar den kleinen vijver en zoek den derden boom van de laan op, die naar het paviljoen voert. Aan den voet van dien boom ligt een platte steen. Je zult daar iemand aantreffen, die er waarschijnlijk ongeduldig op en neer zal loopen. Vraag hem dan: „Kent gij R.?” Indien hij de juiste man is, zal hij je wel dadelijk geruststellen. Zeg hem dan, dat ik gewond ben, en dat hij zich onmiddellijk in veiligheid moet brengen, en zijn meester waarschuwen. Mochten er echter politie-agenten opdagen en hij is er zelf niet, dan moet je....

Maar het Noodlot wilde niet, dat Brash den zin zou voleindigen.

De geneesheer had den assistent geantwoord en deze verwijderde zich.

Dadelijk daarop trad de dokter binnen en keek Brash met een argwanenden blik aan, en daarna de vrouw, die nog steeds met het hoofd tegen dat van haar man aanlag.

Hij trad op de vrouw toe en hief haar zachtjes op.

Geen oogenblik waren zijn scherpe oogen van het gelaat van den zwaargewonde afgewend.

— Gij moet niet zooveel met hem praten, vrouwtje, dat zal hem geen goed doen, zeide hij op eigenaardigen toon.

Hij had wel luide kunnen vloeken over zijn eigen nalatigheid.

Wie weet wat de gewonde zooeven aan zijn vrouw had medegedeeld en toch durfde hij het niet wagen de vrouw tegen haar zin hier te houden of haar te laten arresteeren, dat zou den naam van zijn inrichting zeer schaden, vooral als het

naderhand bleek, dat zij part noch deel aan het complot had.

— Mijn man verkeert toch niet in gevaar dokter? vroeg de vrouw, terwijl zij een angstigen blik op den dokter wierp.

— Ik wil je wel bekennen, vrouwtje, dat ik er een oogenblik voor gevreesd heb, zeide de dokter. Maar ik meen thans te kunnen zeggen, dat de crisis voorbij is en dat uw man over een week het ziekenhuis wel zal kunnen verlaten.

— Dokter! klonk nu de zwakke stem van Brash. Ik zou met mijn vrouw gaarne eenige woorden onder vier oogen spreken.

— Het spijt mij, vriend, maar dat strijdt tegen de regelen van de inrichting! antwoordde de dokter op scherpen toon, terwijl hij Brash strak aankeek.

Een trek van bittere teleurstelling gleed over het gelaat van den gewonde.

Hij begreep maar al te goed, dat dit een voorwendsel was en tevens dat hij zich tevergeefs zou verzetten tegen den wensch van den geneesheer.

Het was hem nu duidelijk, dat deze hem verdacht en den brief zeker reeds aan de politie ter hand had gesteld.

Zuchtend liet hij zich weer achterover in de kussens vallen en stak zijn vrouw de hand toe.

— Ga maar, mijn lieve Jane! zeide hij op teederen toon. De kinderen zullen je niet kunnen missen. Ben je nu gerustgesteld? Het duurt slechts een week — en er zal zeker voor ons gezorgd worden. Je weet wat ik meen?

— Ik weet het, Tom!

— En je zult doen wat ik je gevraagd heb?

— Ik zal het onmiddellijk doen!

Deze woorden werden weer op half gefluisterden toon gewisseld, maar toen de geneesheer met eenige stappen bij het bed was, drukte de vrouw een langen kus op het hoofd van haar man, richtte zich op, wierp hem nog een laatsten bevestigenden blik toe en snelde weg.

Zoodra zij op straat stond, keek zij den inhoud van haar beursje na.

Tot haar schrik zag zij, dat zij geen geld genoeg zou hebben, om een huurauto voor dien grooten afstand te betalen.

Zij liep daarom de straat zoo snel zij kon ten einde en stapte op de omnibus, die door de City Road langs Pentonville Road en langs Crown-dalestreet tot aan de Highstreet loopt.

Verder kon zij met het voertuig niet komen en de rit had bijna drie kwartier geduurd.

Zij snelde zoo vlug haar beenen haar wilden dragen naar Regentspark, dat zich op ongeveer een kwartier loopens afstand bevond.

Zij ging een der hekken binnen, volgde een pad tot zij de Broad Walk bereikte, een breede verkeersweg, die dwars door het prachtige park loopt, volgden dezen tot zij den Koninklijken Botanischen tuin bereikt had en sloeg toen den weg in, die in zuiveren cirkelvorm om dezen prachtige tuin heenloopt.

Zij bevond zich nu in de onmiddellijke nabijheid van den kleinen vijver.

Een snelle blik in het rond was voor haar voldoende om haar te doen zien, dat zij geen seconde meer te verliezen had.

De omstreken van den vijver waren geheel verlaten, op eenige spelende kinderen na, en behalve een vijftal mannen, als burgers gekleed, maar die voor het scherpziend oog van de vrouw hun waren aard niet konden verbergen.

Het waren detectives en agenten van Scotland Yard!

De vrouw van Brash drukte de hand op het kloppend hart.

Zou zij nog niet te laat zijn gekomen?

Zou zij den vriend van haar weldoener nog bijtijds kunnen waarschuwen?

Zij liep eenige passen voort en deed alle moeite zich zoo onverschillig mogelijk voor te doen.

Vrij spoedig had zij de kleine laan bereikt, die van den kleinen vijver naar het paviljoen voerde.

En aanstonds ontwaarde zij den zwaren eik, aan welks voet een groot platte steen lag, die half in de aarde was verzonken en daar misschien reeds een menschenleeftijd lag.

Op eenigen afstand van dezen steen wandelde een heer met een eerwaardig uiterlijk, sneeuwwit haar en een gouden bril op den neus, langzaam heen en weer, verdiept in de lezing van een boek.

Jane vertraagde haar stappen.

Zij stond in beraad, of zij den vreemdeling zou aanspreken of niet.

Het was immers zeer wel mogelijk, ja zelfs waarschijnlijk, dat de metgezel van den Grooten Onbekende zich zou vermommen.

Zij stond stil, schijnbaar om naar de zwanen van den kleinen vijver te kijken, maar inderdaad wendde zij geen oog van den wandelaar af.

Eindelijk besloot zij den knoop door te hakken.

Deze onzekerheid was haar ondragelijk.

De agenten van politie konden den eenzamen wandelaar op deze plek moeilijk zien en wellicht wilden zij wachten, tot hij den brief onder den steen zou trachten weg te halen.

Jane stak de smalle laan over, wierp nog een blik achter zich en trad onbeschroomd op den vreemdeling toe.

Deze liet het boek zakken dat hij in de hand hield, en keek haar verwonderd over zijn groote brilleglazen heen aan.

— Wilt gij iets van mij, vrouwtje? vroeg hij op vriendelijken toon.

Jane keek den vrager onderzoekend in de oogen en vroeg toen op gedempten toon:

— Kent gij R?

De eerwaardige grijsaard, die zachtjes was doorgelopen, stond plotseling stil.

Hij keek Jane scherp aan met zijn doordringende blauwe oogen.

Hij scheen zich even te bedenken voor hij antwoordde:

— Ik geloof wel dat ik hem ken, juffrouw. Hebt gij mij een boodschap van hem te brengen?

De vrouw aarzelde met haar antwoord. Een onbestemd gevoel van ongerustheid had zich van haar meester gemaakt.

Zij zag hoe de grijsaard langzaam het boek in den zak van zijn overjas liet glijden en hoe zijn hand in dien zak blijkbaar naar een of ander voorwerp zocht.

Jane trad een stap achteruit en keek den vreemdeling achterdochtig aan.

— Kunt gij mij R. beschrijven? vroeg zij.

De grijsaard wierp snel een blik op den bijna geheel verlaten weg, voor hij langzaam antwoordde:

— Ik geloof dat ik dat wel kan, maar waarom vraagt gij mij dat alles?

— Omdat ik u namens hem moet waarschuwen, dat gij....

Maar plotseling hield Jane op.

Haar blik was strak op een punt van den weg gericht, dat zich achter den grijsaard met zijn sneeuwwit haar en zijn eerwaardig uiterlijk bevond.

Geheel onwillekeurig draaide ook deze zich om, ten einde er zich van te vergewissen, wat het wel kon zijn dat zoozeer de aandacht gaande hield van de jonge vrouw.

Aan het einde van de laan naderde snel een jonge man, van omstreeks vijf-en-twintig jaar, niet groot, maar krachtig gebouwd, hoewel zijn slank figuur aan die eener vrouw herinnerde.

Hij liep met de handen in de zakken en scheen snel te naderen.

Een oogenblik keken de beide personen in gespannen aandacht naar den jongen man, die daar de laan afkwam.

Jane had als het ware een ingeving, dat zij zich op hoogst gevaarlijke wijze vergist had.

Nu zij de gedaante van den jongen man tegen de lucht zag afsteken, kwam haar plotseling de herinnering te binnen aan den metgezel van haar weldoener, dien zij vroeger wel eens in diens gezelschap gezien had.

Een vreeselijke angst maakte zich van haar meester.

Zij begreep nu, alsof hij het haar zelf had medegedeeld, dat die jonge krachtige man daarginds, de vriend en helper was van den Grooten Onbekende, die wilde gaan onderzoeken of zich onder den zwaren steen geen bericht van zijn vriend bevond.

Jane begreep, dat hij regelrecht in zijn verderf zou loopen, als hij nog vijftig meter verder ging.

Zonder te letten op haar eigen gevaar, haalde zij een zakdoek uit haar zak en begon daarmee zoo hard zij kon te wuiven.

Maar de man die nu snel naderde, scheen diep in gedachten verzonken te zijn.

De grijsaard, die niemand anders was dan Sullivan, had zich omgewend en greep nu den pols van de jonge vrouw.

— Wat doet gij daar? vroeg hij met een dreigende stem.

De jonge vrouw zocht naar een uitvlucht.

En steeds kwam de gedaante van den niets vermoedenden jongen man naderbij.

Eensklaps slaakte Jane een doordringende gil.

Nu keek de naderende eensklaps op en het volgende oogenblik stond hij als aan den grond geworteld.

Een tweede gil klonk, voordat Sullivan den tijd had gehad, zijn groote ruwe hand op den mond van de jonge vrouw te leggen en haar dreigend toe te sissen:

— Als gij niet zwijgt, schiet ik u neer!

Maar zelfs die bedreiging kon Jane Brash niet weerhouden.

De jonge vrouw rukte zich los, bevrijdde haar mond en schreeuwde zoo hard zij kon:

— Redt u! Uw vriend is in gevaar!

De jonge man, die zich nu op nauwelijks tien meter afstand bevond, had dezen kreet en deze waarschuwing gehoord.

Dadelijk begreep hij de volle beteekenis van deze woorden.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, maakte hij rechtsomkeer en ijde met verbazende snelheid de laan weer af.

Sullivan stiet een vloek uit, trok zijn revolver en schoot op den vluchteling.

Niet zoodra had deze het schot gehoord, of hij begon in een zigzaglijn zijn vlucht voort te zetten.

Sullivan zond hem een tweeden kogel achterna, met niet meer gevolg dan de eerste.

Op het geluid van de schoten, kwamen twee agenten toesnellen.

— Wat is er toch gaande? riep een hunner hijgend van het loopen uit.

— Wat er gaande is? Vraagt gij dat nog? Daar gaat onze man! En dit ellendige wijf heeft hem bijtijds gewaarschuwd.

— Maar dan moeten wij hem achterna zetten, mijnheer Sullivan, riep de agent woedend uit.

— Achterna zetten! herhaalde Sullivan hoochend. Meent ge soms, dat men een hert in volle vaart achterna kan zetten? Ziet hem eens loopen!

— Maar een auto dan, mijnheer!

— Wat praat gij voor onzin. Hier in het park is geen auto te krijgen. Misschien rijdt er op den grooten verkeersweg toevallig een leege voorbij, maar daarop laat ik het niet aankomen.

— Het zou ook al te laat zijn, mijnheer Sullivan! riep nu de andere agent op drogen toon uit.

— Waarom te laat? schreeuwde Sullivan.

— Omdat onze man daar zelf reeds in een auto stapt — misschien de eenige huur-auto die zich in het park bevond.

Sullivan stampte woedend op den grond.

Even dacht hij na en vervolgde:

— Het is nutteloos hier nog langer op wacht te staan! Wij hebben reeds onder den steen gekeken — er bevond zich niets onder. Het is trouwens niet te verwonderen, want wij hebben den brief onderschept. Twee uwer brengen deze vrouw in verzekerde bewaring en gij Buxton begeeft u onmiddellijk naar het naastbijzijnde politie-bureau en seint vandaar naar het postkantoor te Kings Lynn, dat er volstrekt geen telegrammen mogen worden afgegeven, tenzij de geadresseerden zich op den post kunnen legitimeeren. Iedere verdachte moet onmiddellijk in arrest worden genomen! Begrepen?

— Ja mijnheer!

— Vooruit dan! En maak voort, want iedere seconde is kostbaar.

— En wat zult gij zelf doen, mijnheer Sullivan?

— Ik ga onmiddellijk naar Kings Lynn! Zoodra gij deze vrouw hebt weggebracht en een telegram verzonden, begeeft gij u naar Scotland Yard. Ik zelf zal telefoneeren, dat men daar onmiddellijk een van de snelste auto's in gereedheid moet brengen.

Twee agenten verwijderden zich met de vrouw nadat zij zich kalm had laten boeien.

Zij was zeer bleek, maar liep met opgericht hoofd tusschen de beide agenten in.

Toen Sullivan alleen was, hief hij dreigend de vuist op tegen een onzichtbaren tegenstander en bromde in zich zelf:

— Wij zullen eens zien mijnheer Raffles, of gij mij ook ditmaal ontkomen zult!

HOOFDSTUK V.

DE ACHTERVOLGING.

Intusschen was Charles Brand — want men zal begrepen hebben, dat hij de jonge man was, die op het uiterste oogenblik aan de waarschuwing van Jane Brash gevolg had gegeven — met een snelheid, welke Sullivan met die van een hert had vergeleken, de laan ten einde geloopen.

Een der revolverkogels was zoo rakelings langs hem heen gekomen, dat hij een gat in een zijner mouwen had geboord.

Zoodra hij op de Broad Walk uitkwam, keek

Charles hijgend van het snelle loopen om zich heen.

Tot zijn geluk kwam juist een huur-auto aanrijden, die stilhield toen hij wenkte.

— Breng mij zoo snel je kunt naar de Cromwellstreet beval hij den chauffeur. Een ruime fooi als je mij daar binnen een half uur brengt!

De chauffeur keek bedenkelijk, maar toen Charles de hand in zijn zak stak en het veelbelovend geluid van eenige door elkaar rammelende

goudstukken deed hooren, riep hij uit:
— Stap maar in, mijnheer! Ik hoor daar zulk een liefelijk geluid, dat het mij overhaalt om desnoods een paar agenten van de been te rijden.

— Goed zoo! zeide Charles. Maar houdt stil voor het eerste het beste groote café.

De chauffeur tikte aan zijn pet en Charles sprong in de auto.

In razende vaart reed deze het park uit.

Toen zij het groote hek van de Broad Walk naderden, zag Charles die voortdurend uit het portierraam had gekeken, hoe de parkwachter uit zijn huisje en naar het hek toevloog.

Aanstands begreep de jonge man het gevaar dat hem bedreigde.

Sullivan had waarschijnlijk van het Paviljoen uit den parkwachter telefonisch gewaarschuwd en hem bevolen het reusachtige hek te sluiten!

Tot Charles' geluk was dit bevel juist eenige oogenblikken te laat gekomen.

Met inspanning van al zijn krachten had de parkwachter reeds een van de reusachtige hekken dichtgeduwd.

Maar de chauffeur, tuk op de beloofde fooi, deed alsof hij niets begreep van deze manoeuvre en reed vliegensvlug door de nog openstaande deur.

Een luide vloek vergezelde den uittocht van de huur-auto.

Voor het eerste het beste café liet de chauffeur de auto stil staan.

Charles sprong er uit, trad het gebouw binnen sloot zich na de chauffeur een fooi in de hand te hebben gedrukt, in de telefooncel op, vanwaar hij Henderson waarschuwde, om onmiddellijk den renwagen in gereedheid te brengen, daar er groot gevaar dreigde.

Daarop snelde hij weer naar de auto en stapte in.

De wagen snelde nu bliksemsnel langs Portland Place, en Regentstreet en hield stil op den hoek van de Cromwellstreet.

Charles stapte uit en gaf den chauffeur een groote fooi.

Hij wachtte tot de auto uit het gezicht was en begaf zich toen zoo snel hij kon te voet naar de kleine tuindeur van de prachtige villa van Lord William Aberdeen, zijn vriend.

Nauwelijks had hij de deur geopend, of Henderson, reeds geheel gekleed, trad hem met een ongerust gezicht tegemoet.

— Wat is er aan de hand, mijnheer Charles? vroeg hij, terwijl hij zijn bevende hand op den schouder van den jongeman legde.

— Mylord verkeert in groot gevaar, beste iongen! antwoordde Charles ernstig. Het zal alleen van onzen moed en onze behendigheid afhangen, of wij zijn vrijheid en misschien zijn leven kunnen redden.

Henderson slaakte een kreet van woede en schrik.

— Waar is Mylord nu?, riep hij uit.

— In Kings Lynn, Henderson! Een kleine bad-

plaats op ongeveer drie-en-een-half uur sporens hier vandaan!

— En is de politie hem op het spoor?

— Dat vrees ik! Ik had heden een bericht van Lord Eduard moeten ontvangen, dat mij bij hem riep. Toen ik naar de afgesproken plaats ging, werd ik juist bijtijds gewaarschuwd door een vrouw die ik wel ken — namelijk — de echtgenoot van den man, die Mylord in nood en dood is toegedaan. Juist bijtijds wist ik mij te redden!

— Maar wat is er dan gebeurd, mijnheer Brand?

— Dat lijkt mij niet moeilijk te raden Henderson. Ik vrees dat door een of ander toeval, of door een ongeluk de courier van Lord Edward niet in staat is geweest den brief naar de plek te brengen, waar ik hem moest vinden.

— En zou de politie dien brief gevonden hebben, mijnheer Charles, vroeg Henderson in de grootste ongerustheid.

— Dat vrees ik, mijn vriend! Gelukkig was hij in geheimschrift gesteld, dat zoo moeilijk is te ontcijferen, dat alleen uw meester en ik het kunnen begrijpen.

— Maar hoe is het dan mogelijk, mijnheer, dat men u een hinderlaag heeft kunnen leggen? Daarvoor moet men toch den inhoud van het schrijven gekend hebben?

Charles haalde de schouders op.

— Mijn goede Henderson — dat is meer dan ik je kan zeggen! Maar dat men iets vermoedt is zeker!

— Kan de courier van onzen meester ook geklapt hebben?

— Dat is geheel uitgesloten, beste Henderson! antwoordde Charles glimlachend. Hij zal evenmin geklapt hebben als gij het ooit zult doen. Maar wij mogen onzen tijd niet verbabbelen. Het is in ieder geval zeker dat Mylord in groot gevaar verkeert, anders zou het onbegrijpelijk zijn, dat men mij in handen had willen krijgen. Wat een geluk, dat ik mij eenigszins vermomd heb, telkens als ik naar de plek ga, waar ik de berichten van Lord Aberdeen in ontvangst moet nemen. Hoe dan ook, wij moeten zijn Lordschap aanstands waarschuwen, dat er gevaar dreigt.

— Maar kunt gij hem geen telegram sturen, mijnheer? riep Henderson uit, wiens onrust iedere seconde toenam.

— Een telegram, beste Henderson? Waar denk je aan? Als men hem wil vangen, dan spreekt het immers van zelf, dat men begint met alle telegrammen te onderscheppen en ik kan natuurlijk ook niet in geheimtaal seinen, want dan zou de zaak dadelijk geheel verloren zijn.

— Dus de Londensche politie weet waar Mylord op het oogenblik is?

— Ik ben er zeker van, Henderson! Er moet iets geschied zijn, waardoor het geheim van deze onderneming is uitgelekt. Nogmaals: als men niet alles wist, zou men er niet aan gedacht hebben om mij een hinderlaag te leggen! En bovendien was de aanwezigheid van de vrouw van onzen courier op die plek voor mij voldoende om mij het bewijs te leveren, dat er iets zeer ernstigs

gebeurd is met den brief dien haar man moest overbrengen!

Henderson had met gebalde vuisten en dicht opeengeklemdde lippen naar deze woorden geluisterd.

Toen riep hij, terwijl zijn oogen van woede fonkelden:

— Wij zullen het hen betaald zetten, mijnheer Brand. Naar Kings Lynn!

— Naar Kings Lynn, Henderson! En God geve, dat wij niet te laat komen. Welken wagen heb je gereed gemaakt?

— Een van de renwagens, mijnheer Brand. Ik heb het nummer voor alle securiteit maar door een valsch vervangen.

— Uitstekend! Het mocht eens noodzakelijk zijn den wagen onderweg in de steek te laten. Op weg nu, want de politie is ons zeker reeds vooruit.

Henderson verdween in de groote garage.

Het volgende oogenblik werden de vleugeldeuren van dezen grooten automobielenstal opengeworpen.

Charles wierp een onderzoekenden blik in de stille straat, die langs den parkmuur liep.

Zij was zooals gewoonlijk geheel verlaten.

Snel wenkte hij den chauffeur, die nu de auto naar buiten reed.

— Ben je gewapend, Henderson? vroeg de jongeman.

— Ik heb twee revolvers in mijn zak, mijnheer Brand!

— Uitstekend! Rijdt dan naar den hoek van de eerstvolgende dwarsstraat en wacht mij daar, ik ga nog eerst een klein valies pakken en mij zelf van wapens voorzien. Tevens zal ik een paar maskers, handboeien, een sterke touw ladder en andere dingen medebrengen, die wij zeer waarschijnlijk wel noodig zullen hebben. Tevens zal ik voor levensmiddelen zorgen, want het is zeer de vraag of wij ons onderweg kunnen ophouden!

Hij ging het park in, naar de achterzijde van het groote huis en hoorde reeds niet meer dat Henderson hem achterna riep:

— Ik zal toch niets kunnen eten, mijnheer Brand, voor ik zeker weet, dat Mylord buiten gevaar is!

Charles bleef een kwartier weg en keerde toen terug met een vrij groot valies, dat tamelijk zwaar scheen te zijn.

Hij stak eerst het hoofd buiten de kleine poortdeur, om te zien of er zich niemand in de straat bevond en begaf zich toen zoo snel hij kon naar de eerst-volgende straat toe.

Daar stond de machtige renwagen reeds te wachten.

Charles tilde het valies in de auto en vroeg op zachten toon aan Henderson, die reeds achter het stuurwiel zat:

— Ken je den weg naar Kings Lynn?

— Althans het eerste gedeelte, mijnheer Brand. Ik ben er verleden jaar herhaald met u beiden geweest.

— Vooruit dan maar, en moge het lot ons gunstig zijn!

De wagen vertrok.

Het was juist half vijf!

Charles had naast Henderson plaats genomen en beiden hadden hun autobril voor de oogen geschoven, zoodat zij zoo goed als onkenbaar waren.

Zoo snel Henderson maar durfde, reed hij de wereldstad door.

Toen zij door de noordelijke wijk van High Bury reden, boog Charles zich naar het oor van Henderson en fluisterde hem in:

— En bedenk nu, Henderson, dat de politie-auto ons waarschijnlijk vooruit is op dezen weg, dat die wagen tachtig kilometer per uur kan maken — en dat de onze dus sneller moet loopen!

— Hij zal sneller loopen, mijnheer Brand! bromde Henderson met een blik in zijn oogen, die niet veel goeds voorspelde voor zijn vijanden.

Inderdaad, nauwelijks hadden zij High Bury achter den rug of Henderson haalde den gangwissel over en aanstonds schoot de kleine, maar machtige auto met razende vaart over den weg, die zich als een breed grijs lint voor de beide reizigers uitstreckte.

Bijna een uur verliep, zonder dat de beide mannen een enkel woord met elkander wisselden.

En beider gedachten waren slechts bij hun geliefden vriend en meester.

De oogen van Henderson schitterden achter zijn brilleglazen, en hij hield ze geen oogenblik af van den weg die zich voor hem uitstreckte.

Ieder oogenblik hoopte hij de groote, groenge-lakte politie-auto te ontwaren.

Bij iedere bocht in den weg keek hij reikhalzend uit, maar steeds werden zijn verwachtingen bedrogen.

Om half zes raadpleegde Charles zijn horloge.

Hij balde woedend de vuist en riep;

— Die satansche politie-auto! Hoe is het mogelijk, dat wij haar nog niet gezien hebben!

— Kan het ook zijn, dat wij haar vooruit zijn? vroeg Henderson.

Charles dacht even na en zeide toen:

— Ik vrees van niet, beste Henderson. Je moet niet vergeten, dat Sullivan dicht bij Scotland Yard was, dan ik bij de villa in Cromwellstreet, dat er in Scotland Yard dag en nacht steeds een auto gereed staat om onmiddellijk uit te rijden en dat er tusschen het oogenblik dat Sullivan om een auto telefoneerde en dat waarop hij in den wagen stapte, zeker geen twintig minuten verlopen zijn, terwijl ik nog eerst naar onze villa moest en mijn bagage moest pakken! Neen, ik ben er van overtuigd dat die satansche auto ons voor is!

Het volgende oogenblik reeds zou hem in het gelijk stellen.

Zij naderde toen de Cambridge, ongeveer hal-verwege Londen en Kings Lynn.

Een vrij groote wagen, zwaar met haver beladen, versperde eenigszins den weg, zoodat de renwagen zijn vaart aanzienlijk moest vertragen.

Bij het passeeren van den wagen was het Char-

les alsof de auto plotseling hevig schokte. Hij wierp een blik achter zich en uitte een kreet van woede.

Van den met haver beladen wagen had zich een agent van politie met weergalooze behendigheid in de voorbijrijdende auto laten vallen.

Ook Henderson was op het gevaar opmerkzaam gemaakt door den kreet van zijn jonge meester.

De agent van politie had een revolver uit zijn tasch gerukt en mikte nu op Charles.

En wie weet hoe dit avontuur voor hem zou zijn afgeloopen, als Henderson niet het verstandige denkbeeld had gehad den wagen kris kras en in allerlei zig-zaglijnen over den weg te laten loopen, zoodat het den politiebeambte onmogelijk was zich staande te houden.

Charles had onmiddellijk het doel van deze manoeuvre begrepen.

— Rijdt zoo nog even door, beste Henderson dan zal ik met dat heerschap even eenige woorden gaan wisselen, riep hij den chauffeur toe.

Vlug als een kat verliet hij zijn plaats, ging op de treeplank staan en zwaaide zich in het volgende oogenblik over den rand van de auto.

Tweemaal schoot de politieagent zijn revolver af en tweemaal miste het schot.

Tot een derde schot evenwel kwam de ordebewaker niet toe!

Charles dook met buitengewone snelheid onder het wapen door, hief zijn vuist op en sloeg den agent de revolver uit de hand. Het volgend oogenblik had hij hem in het middel gegrepen.

En ofschoon de man des gezags van eerbiedwaardigen omvang was en zeker een goed atleet, zoo was hij toch niet opgewassen tegen de spierkrachten vooral de lenigheid van zijn tegenstander.

Charles wierp hem op den bodem van de auto neer, bonsde zijn hoofd eenige malen tamelijk onzacht tegen het paneel, sjarde hem toen op de achterkap van den wagen — en het volgende oogenblik werd de agent van politie op den straatweg geworpen.

Charles keek even hijgend naar wat de man zou doen.

Hij krabbelde op, maar viel onmiddellijk weer neer.

En nu sprongen van den wagen met haver geladen nog twee agenten, die op hun gewonden makker toesnelden.

Aanstonds klom Charles onder het rijden weer over den rand van den wagen en voegde zich, nog hijgend van den moeilijken strijd, bij den chauffeur.

Toen hij weer op adem was, riep hij:

— De truc met die boerenkar was niet kwaad bedacht! Ze zouden er echter verstandiger aan hebben gedaan, als zij den wagen geheel dwars over den weg hadden gezet, dan waren wij er zeker tegen aan geloopt!

— Dat is nog niet zoo zeker, mijnheer Brand! merkte de chauffeur op drogen toon op.

— Nu, hoe het zij, hernam Charles met een

flauwen glimlach, wij weten nu in ieder geval zeker, dat, zoo de politie-auto ons niet vooruit is, in ieder geval de politie-autoriteiten gewaarschuwd zijn.

Op dat oogenblik naderden in de verte een paar kleine boerenjongens.

Charles wierp een blik achter zich en zeide toen tot den chauffeur:

— Laat den wagen bij die twee jongens even stilhouden, Henderson, ik wil hun wat vragen!

Vlak voor de twee jongens hield de renwagen stil.

Charles boog zich voorover en riep:

— Is hier kort geleden een auto gepasseerd, jongens?

— We zijn er drie tegen gekomen, mijnheer!

— Was daar een groote groene wagen onder, wel vier maal zoo groot als deze?

— Ja mijnheer!

— En hoeveel menschen zaten daar wel in?

— Minstens acht, mijnheer!

— Kun je me zeggen hoe ze gekleed waren?

— Zes waren in gewone burgerpakken mijnheer en de andere waren klabakken uit Londen.

Charles lachte vroolijk.

— Nu jongens, dat heb je goed gezien! riep hij uit. Daar heb je ieder een shilling van me. En zeg mij nu eens of het lang geleden is dat die auto voorbijging.

— Geen tien minuten, mijnheer.

— Mooi zoo!

Charles wierp hen ieder een zilveren geldstukje toe en onmiddellijk zette de auto zich weer in beweging.

De mededeeling der beide knapen had nieuwen moed gestort in de harten der beide mannen en had hen met nieuw vertrouwen bezielde.

Dicht voor Cambridge liet Charles de auto weer stilstaan.

— Ik zal het stuurwiel nu overnemen, Henderson! Ik weet een weg die om de stad heen loopt. Weliswaar verliezen wij daardoor eenigen tijd, maar wij loopen dan ook niet het groote gevaar, dat wij in deze vrij drukke stad loopen, waarvan het krioelt natuurlijk van spionnen en geheime agenten van politie.

— Zooals gij wilt, mijnheer Brand!

De beide mannen verwisselden van plaats en aanstonds begon de renwagen opnieuw zijn duizelingwekkende vaart.

De vrienden lieten Cambridge nu links liggen en reden recht op New-Market aan, dat aan den spoorweg van Cambridge naar Harwich gelegen is.

Op dertig mijlen voor Downham bereikten zij den grooten weg weer.

Op dat zelfde oogenblik slaakte Henderson een kreet.

— Daar is de auto, mijnheer! riep hij uit.

Inderdaad, op bijna twee kilometer voor hen reed op den kaarsrechten weg een groote, groen-gelakte auto.

Zelfs op dezen afstand was het te zien, dat ze bijna een dozijn personen vervoerde.

— Er op af, mijnheer Brand! schreeuwde Henderson opgewonden.

— Zacht wat, Henderson! zei Charles, terwijl hij bedaard zijn hand op den arm van den chauffeur legde. Met geweld is niets te bereiken. Je zult zelf inzien, dat het niet aangaat met z'n tweeën de partij tegen tien goed gewapende agenten op te nemen.

— Maar wat waart ge dan eigenlijk van plan, mijnheer? riep Henderson uit.

— Niets anders dan hen voorbij te komen.

— Zonder een schot te wisselen, mijnheer? riep de chauffeur verontwaardigd uit.

— Zonder een schot te wisselen, beste Henderson! antwoordde Charles hoofdschuddend. Bedenk toch, dat wij het onmogelijk tegen die meerderheid kunnen opnemen. Wij moeten hier met list te werk gaan, dat is onze eenige uitkomst.

— Maar hoe kunnen wij hen dan op dezen weg voorkomen, mijnheer Brand? riep Henderson uit.

— Wees maar gerust, beste Henderson! riep Charles vroolijk. Een tiental kilometers verder zullen wij dat groene gevaarte zoover hebben ingehaald, dat ik een kogel door een van de achterbanden kan jagen! Wij bevinden ons dan op nauwelijks vijf-en-twintig kilometer van Kings Lynn. Daar bevindt zich een dwarsweg, die weer naar een grooten weg leidt, welke ongeveer evenwijdig loopt met den grooten straatweg en eveneens naar de badplaats voert.

— Dat is een goede inval, mijnheer Brand! riep Henderson verheugd uit. En toch moet ik u zeggen, dat het mij spijt, dat ik een van die blauwe knapen geen goeden harden kogel door de ribben kan jagen. Ik heb niets tegen hen persoonlijk, maar ik neem het hen kwalijk, dat zij mijn meester trachten te vangen.

— Zij hebben hem nog niet, beste Henderson.

— En als het aan ons ligt, mijnheer Brand, zullen ze hem ook niet krijgen, is het niet waar? Charles knikte vroolijk.

Intusschen vloog de auto met razende snelheid over den weg.

Het was niet onmogelijk, dat men hen uit de groene auto ook reeds gezien had, maar niettemin was het niet geheel zeker, wegens den grijzen tint van den wagen, die hem als het ware met het stof van den weg deed samensmelten.

En al hadden de agenten hun achtervolgers ook gezien, zoo zou het wisselen van revolver-schoten op dezen afstand toch iets onmogelijks zijn geweest.

Binnen enkele minuten waren de tien kilometers afgelegd.

De grijze wagen had nu zoo snel geloopt, dat de afstand tusschen de beide auto's ternauwernood twee honderd meter bedroeg.

Charles haalde een Mauser pistool te voorschijn, bevestigde het snel op de houten kolf, vulde het magazijn, bracht het wapen aan zijn schouder, mikte met de grootste zorgvuldigheid en gaf vuur.

Maar juist toen de kogel de loop zou verlaten,

slaakte Henderson een kreet, en remde zoo sterk, dat de wagen plotseling vreeselijk begon te slingeren, zoodat Charles het wapen moest laten vallen en zich met beide handen aan zijn zetel moest vastklemmen, om niet van den wagen geworpen te worden.

Intusschen bleef Henderson als een bezetene remmen.

Charles sperde de oogen in stomme verbazing open.

Hij vreesde dat de chauffeur plotseling waanzinnig zou zijn geworden.

Het volgende oogenblik kreeg de wagen een vreeselijken schok.

De beide vrienden werden van hun plaatsen geslingerd.

Zij waren echter tamelijk spoedig op de been.

— Wat was dat in 's hemelsnaam, Henderson? vroeg Charles terwijl hij zijn voorhoofd afwischte, dat tamelijk onzacht met de straatsteen in aanraking was gekomen.

— Dat was een staaldraad, die dwars over den weg was gespannen, mijnheer Brand antwoordde de chauffeur op drogen toon.

— Maar hoe heb je die in 's hemelsnaam bijtijds kunnen zien, riep Charles uit.

— Ik weet niet wat gij bijtijds noemt, mijnheer, hernam de chauffeur spottend.

— Alles goed en wel, Henderson. Indien je niet zoo spoedig geremd had, zouden we nu in gruzels langs den weg liggen. En nu vraag ik je nogmaals, hoe je toch dien draad hebt ontdekt.

— Dat heb ik aan de zon te danken, mijnheer Brand, en aan het feit, dat de draad nog splinter-nieuw was. Ik zag op vijftig of zestig meters afstand iets schitteren en toen kreeg ik een soort ingeving, die mij zeide: „Henderson, pas op je tellen!” Gij zult moeten toestemmen, mijnheer Brand dat ik inderdaad op mijn tellen gepast heb, maar ik vrees dat er van den wagen niet veel meer zal over zijn.

— Wij zullen het aanstonds onderzoeken, riep Charles die opnieuw door groote ongerustheid werd aangegrepen.

De beide mannen snelden op de auto toe, begonnen haar onmiddellijk te onderzoeken, terwijl op dat zelfde oogenblik de groene auto in een dichte stofwolk aan het eind van den weg verdween.

De renwagen was deerlijk gehavend, maar gelukkig waren er geen edele deelen geraakt.

Een der veeren was geknapt, hier en daar was een spaak van de draadwielen verbogen en het lakwerk had danig geleden, maar in ieder geval was de wagen nog wel bruikbaar, ofschoon er niet aan te denken viel hem met dezelfde snelheid te laten loopen.

Charles stampvoette van drift en Henderson stiet alle vloeken uit, die hij in zijn langdurige zeemansloopbaan had verzameld — en dat waren er niet weinig.

— Maar hoe hebben die schurken dien draad dan kunnen spannen? roep Charles wanhopig uit.

— Dat moeten zij gedaan hebben, even voorbij de bocht in den weg, mijnheer Brand, bromde Henderson. Maar kom, wat geeft dat of wij daar over praten. Wij moeten naar Kings Lynn. Wij moeten Mylord redden.

— Je hebt gelijk, Henderson, riep Charles uit, aangestoken door de ontembare wilskracht van den braven chauffeur. Wij zullen den zijweg volgen, want ik ben ervan overtuigd, dat nu de groote weg wel zorgvuldig bewaakt zal worden. Wij hebben nu echter voor, dat de politiemannen denken dat wij hier in een klein hoopje stof langs den weg liggen. Zij duchten nu van ons geen gevaar meer.

— Ik hoop hun aanstonds te bewijzen, dat zij daar verkeerd aan denken, mijnheer Brand, riep Henderson woedend uit.

Zoo snel zij konden, repareerden de beide vrienden de gehavende auto.

Het bleek hun al spoedig, dat er niet aan te denken viel, den wagen met dezelfde snelheid als voorheen te laten loopen.

Henderson stampvoette van tijd tot tijd van woede.

Hij begreep maar al te goed, welke kostbare tijd er op deze wijze zou verloren gaan.

De beide vrienden bevonden zich op een afstand van ongeveer 10 kilometer van Kings Lynn.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, dezen afstand te loopen, terwijl het aan den anderen kant zeer onvoorzichtig zou zijn, in hun omstandigheden een voertuig op te vorderen.

Waarschijnlijk had de politie haar maatregelen goed genomen en zou het moeilijk vallen zich van een wagen te voorzien, of van twee paarden, zonder dat zij aanstonds de verdenking op zich zouden vestigen.

Enaaneen auto viel op dezen eenzamen landweg natuurlijk in het geheel niet te denken.

Na een kwartier was de auto in zooverre gereed, dat zij weer kon worden gebruikt.

Henderson ging weer achter het stuurwiel zitten en Charles nam weer naast hem plaats.

De geheele wagen piepte en kreunde toen hij zich weer in beweging stelde.

Henderson stiet een vloek uit.

— Ik geloof niet dat wij veel langzamer zouden hebben gereden, als wij ons door een ezel in een kinderwagentje hadden laten voorttrekken, mijnheer Brand. En misschien houdt de auto het wel niet eens uit.

Helaas, de voorspelling van den braven chauffeur zou maar al te zeer bewaarheid worden.

De auto was den zijweg ingeslagen en volgde gedurende ongeveer een kwartier, in welken tijd niet meer dan vijf kilometer was afgelegd, den eenzamen landweg, die naar de badplaats voerde, toen hij plotseling met een ruk stilstond.

Henderson sprong van zijn zetel, lichtte den motorkap op en onderzocht den motor.

Hij uitte een kreet van woede.

— Wat is er aan de hand, Henderson? vroeg Charles.

— Wat er aan de hand is, mijnheer Brand, vraagt gij? Wij kunnen geen stap verder komen; door den schok is zooeven zeker een van de tandraderen ontzet en nu is het geheele rad gebroken.

— Kunt gij het niet vervangen, Henderson?

— Dat zou ik zeker wel kunnen, mijnheer Brand, maar dan zoudt gij moeten goedvinden, dat wij hier een paar uren minstens stilstaan. Om dat tandwiel te kunnen herstellen, moet ik den geheelen motor demonteeren, anders kan ik er onmogelijk bijkomen.

— Wat zullen wij dan doen? riep Charles wanhopig uit.

— Loopen, mijnheer Brand, antwoordde Henderson, terwijl hij zijn vuisten balde.

— Maar wij zijn nog wel vijf kilometer van de badplaats verwijderd.

— Welnu, dan zullen wij wat harder loopen dan gewoonlijk, mijnheer Brand, dat is alles. Wij kunnen dien afstand in drie kwartier afleggen. En hoe het ook zij, wij moeten Mylord redden.

— Je hebt gelijk, Henderson. Dat moeten wij, riep de jonge man vol geestdrift.

Charles nam het zware valies uit de auto, de beide mannen grepen ieder een hengel en met stalen wilskracht begaven zij zich op weg, zonder zich verder om de auto te bekommeren.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES LOOPT IN DE VAL.

Het was zes uur.

De groengelakte auto van de Londensche politie hield stil even voor den ingang van het dorp.

Terzijde van den weg bevond zich een groote herberg, waarnaast zich een auto-garage bevond, welke de eigenaar van de uitspanning daar eenigen tijd geleden had laten neerzetten, en aldus zijn tol had betaald aan den geest des tijds.

Sullivan was de eerste die uit den wagen sprong.

Hij werd aanstonds gevolgd door zijn mannen

die zich om hem heen schaarden om op zijn bevelen te wachten.

De jonge inspecteur wierp een blik achter zich op den weg en klopte zijn agent Buxton op den schouder.

— Die staalraad dwars over den weg was een goede inval van je, Buxton. Ik beloof je, dat wij dit niet spoedig vergeten zullen. Van dien lastigen bemoeial is op den geheelen weg niets meer te zien.

De aldus toegesproken agent kreeg een kleur

van blijdschap en trots, en antwoordde:

— Wij zullen dat heerschap wel niet meer te zien krijgen, mijnheer Sullivan.

Sullivan wendde zich nu tot een van de agenten, zeer jong nog en met een baardeloos, zacht gelaat.

— Gij hebt immers vrouwenkleeren medegenomen? vroeg Sullivan op zachten toon.

— Ja, mijnheer Sullivan. Ik heb een kleinen rieten koffer met verschillende verkleedingen bij mij, antwoordde Ann Brunt — want zij was het inderdaad.

— Wees dan zoo goed het uit de auto te halen. Want wij gaan haar hier stallen.

— Wilt gij dan niet met de auto het stadje binnenrijden? vroeg de jonge detective.

— Ik denk er geen oogenblik aan, Miss. Gij moet bedenken, dat John Raffles onze groote groene auto maar al te goed zal kennen. En daar hij een buitengewoon schrandere en stoutmoedige man is, zoo zou hij zich wel eens op het laatste oogenblik uit de voeten kunnen maken.

— Wij gaan dus met list te werk?

— Ja, want ik vrees dat hier met geweld niets valt uit te richten. Bedenk eens, miss, dat wij niet eens weten, onder welke vermomming hij zich hier bevindt. Het eenige wat ik in Londen nog heb ontdekt, is, dat hij zijn intrek heeft genomen bij een vrouw, die een bloedverwante moet zijn van James Brash. Welnu, het adres van die vrouw moet niet moeilijk zijn uit te vinden.

— Dan zullen wij dus wel niet lang bij elkaar blijven? vroeg Ann Brunt glimlachend.

— Stellig niet, want dat zou natuurlijk onmiddellijk bekend zijn in dit kleine nest. De agenten in uniform moeten zich zelfs geheel afzijdig houden, totdat ik zeker ben van mijn zaak. En nu voorwaarts.

Sullivan trad op den chauffeur van de auto toe, die eveneens met de uniform van politie-agent gekleed was en beval hem de auto in de groote garage van het logement ter zijde van den weg te gaan stallen.

Zoodra dit geschied was en de chauffeur weer was teruggekeerd, verzamelde Sullivan zijn mannen om zich heen en zeide:

— Luister nu goed, mannen. Degenen die in uniform gekleed zijn begeven zich langs een omweg naar het groote marktplein. Gij kunt niet missen wanneer gij den weg volgt, waarvan gij daarginds het begin ziet en die met een grooten boog op dat plein uitloopt. Gij zult daar een tamelijk groot koffiehuis vinden, de „Roode Leeuw” geheeten. Daar gaat gij binnen en wacht mijn verdere bevelen. Er is een telefoon.

— Moeten wij er gezamenlijk heen gaan, chef? vroeg een van de vier agenten in uniform.

— Neen. Gij moet integendeel een voor een het café binnen gaan, en liefst zonder dat men u ziet. Over een half uur begint de duisternis te vallen en gij kunt zorgen, door wat langzaam te loopen, dat gij daar pas aankomt, als het goed donker is. Ga nu maar.

De vier agenten salueerden en begaven zich

op weg, door Buxton aangevoerd.

Sullivan wendde zich nu tot een der detectives in burgerkleeding en zeide:

— Brain, gij begeeft u met drie mannen naar de villa van den heer Snuffbore. Gij hebt mij immers gezegd dat gij dien kent?

— Ja, mijnheer Sullivan, ik ben hier eenige jaren in dienst van de geheime politie geweest en zou u de ligging van ieder huis aan den zeeboulevard kunnen beschrijven.

— Goed zoo. Dat is juist wat ik hebben moet. Gij legt u in de buurt van die villa in hindernis. Wij weten natuurlijk niet, of de helper van den Grooten Onbekende buiten staat is gesteld om zijn meester te hulp te komen. Wie weet is hij er wel met een paar zware schrammen en builen afgekomen. In dat geval zie ik er John Raffles voor aan, dat hij desondanks alles zal trachten zijn slag te slaan. Mocht hij inderdaad zoo brutaal zijn, dan maakt gij u van hem meester, zoodra gij hem ziet naderen. En gij schiet hem zonder bedenken neer, zoodra hij maar het minste verzet mocht bieden. Bedenk dat, Brain.

De oogen van den jongen inspecteur schitterden van wraakzucht toen hij deze woorden op gedempten toon uitsprak.

Hij vervolgde:

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat gij u zoo goed moet verschuilen, dat onze man u niet eerder ziet, dan wanneer het te laat is. Gij moet wel indachtig zijn, dat gij niet met een gewoon mensch te doen hebt, maar met een halven duivel, die over meer middelen om te ontkomen beschikt, dan waaraan gij in uw stoutste droomen hebt kunnen gelooven.

— En wanneer wij hem gevangen hebben, mijnheer Sullivan?

— Dan geleidt gij hem onmiddellijk naar de „Roode Leeuw”, waar wij ons hoofdkwartier zullen opslaan, vandaar wordt de gevangene naar de auto gebracht en eenige uren later hoop ik hem veilig en wel in de gevangenis te kunnen afleveren.

— En indien wij hem in het geheel niet zien verschijnen, Sir?

— Gij moet in ieder geval tot vier uur in den nacht wachten. Het is dan nog donker en dus is de kans niet uitgesloten, dat hij op dat uur zijn slag nog zal trachten te slaan. Mocht hij dan echter nog niet verschenen zijn, dan moet gij het er maar voor houden, dat hij op een andere wijze in de val is geloopt en kunt gij met den eersten trein naar Londen terugkeeren. Ga nu maar.

De vier detectives verwijderden zich.

Sullivan bleef nu nog met twee politie-agenten en Ann Brunt alleen achter.

— Ik houd u beiden hier, aan mijn zijde. En gij, Miss Brunt, doet zooals wij reeds hebben afgesproken. Gij verkleedt u aanstonds in dit café en doet dan onderzoek naar de woonplaats van de bloedverwante van onzen vriend Brash. Zoodra gij haar woning hebt uitgevonden, begeeft gij u daarheen. Gij tracht te ontdekken of

de Groote Onbekende zich daar bevindt, is dat inderdaad het geval, dan waarschuwt gij mij zoo spoedig mogelijk.

— Waar zal ik u vinden?

— Ik zal u op een honderd passen afstand met mijn mannen volgen.

— Maar hij zal u misschien van uit zijn raam zien en herkennen, zeide Ann Brunt.

— Heb daar geen vrees voor. Ik zal mij vermommen, zoodat hij mij niet zal herkennen.

Sullivan dacht even na en hernam toen:

— Ik zal u wat zeggen. Wanneer wij u in het huis zien verdwijnen dan zal ik op mijn horloge zien. Indien gij binnen tien minuten niet teruggekeerd zijt, houd ik het er voor, dat gij John Raffles in zijn hol ontdekt hebt, en dan kom ik aanstonds met mijn mannen toelopen.

— Maar dan zijn wij slechts met z'n vieren, riep Ann Brunt uit.

— Nu, mij dunkt dat drie gewapende mannen en een moedige vrouw, die eveneens met een revolver weet om te gaan, wel voldoende zullen zijn om zelfs een John Raffles te bedwingen.

Ann Brunt scheen daar nog niet al te zeer van overtuigd te zijn, maar zij begreep niettemin, dat dit plan het beste was.

— Mocht het blijken, dat wij hem toch nog niet veilig kunnen overbrengen, dan is het nog tijd genoeg om mijn mannen in de „Roode Leeuw” te telefoneeren! voegde Sullivan er aan toe. En nu zou ik je willen verzoeken eenige haast te maken, want reeds is de duisternis aan het vallen en wie weet hoe spoedig de Groote Onbekende zijn roovershol al verlaat. Wij zullen u hier wachten.

De jeugdige detective verdween in het logement.

Sullivan keek haar na met een uitdrukking in zijn oogen, die geenszins die van een superieur was, die zooeven een zijner ondergeschikten een bevel heeft gegeven!

Bijna een half uur verstreek.

Toen kwam er uit de groote deur van het logement een havelooze, gebogen vrouw van bijna zestig jaar, met grijs haar, dat in lange lokken langs haar ingevallen wangen viel.

Moeizaam strompelde zij op het kleine groepje wachtende politiemannen toe en Sullivan had de grootste moeite in dit vuile oude wijf de bevallige, lenige detective te herkennen.

Hij kon een kreet van bewondering dan ook niet onderdrukken.

Zoodra zij in het bereik van zijn stem was gekomen, riep hij uit:

— Ik maak u mijn compliment, Miss Brunt. Gij hebt u voortreffelijk vermomd, en bijna zou ik geneigd zijn u om uw legitimatiebewijs te verzoeken!

Lachend stak Ann Brunt de hand in haar zak en haalde er haar legitimatiekaart uit, welke zij haar chef liet zien.

— Het is in orde, Miss! zeide deze op gemaakt strengen toon. Gij kunt passeeren, maar wacht een oogenblik, totdat ook ik mij vermomd heb.

Op zijn beurt snelde Sullivan naar het kleine logement.

Een kwartier later keerde hij terug, het gelaat omgeven door een sneeuwewitten baard en het hoofd bedekt met een pruik van lang wit haar.

Ook hem zou men niet zoo spoedig herkend hebben.

— En nu op weg, Miss! riep hij uit. En moge onze onderneming met goed succes bekroond worden!

Het groepje volgde den weg, die naar het dorp leidde en had dit na eenige minuten loopens bereikt.

— Nu zullen wij u aan uw lot over moeten laten, Miss! zeide Sullivan, terwijl hij de jonge detective krachtig de hand schudde. Ik beloof u echter dat ik u niet uit het oog zal verliezen!

Ann Brunt ging het dorp in.

Sullivan volgde haar op een afstand van honderd pas en nogmaals honderd schreden achter hem kwamen de beide in burgerkleeding gestoken detectives.

Van tijd tot tijd trad de jonge vrouw met slepende pas een winkel binnen of sprak zij een veldwachter aan.

Bijna een half uur verstreek op deze wijze.

Maar eindelijk scheen Ann Brunt haar doel bereikt te hebben!

Toen zij nogmaals uit een kleinen winkel was getreden, wierp zij een vluggen blik achter zich en knikte Sullivan bijna onmerkbaar snel toe.

De jonge inspecteur begreep, dat zij haar doel breikt had.

Het oude havelooze wijf sloeg nu, zonder nogmaals van haar weg af te wijken, een tamelijk breede straat in, die zij gedurende een paar honderd meter volgde.

Sullivan verloor haar geen oogenblik uit het oog, ofschoon hij zich den schijn gaf van een ouden man, die op zijn omgeving in het geheel geen acht sloeg.

Enkele malen sloeg de jonge detective een hoek om.

Eindelijk stond zij stil voor een klein, onaanzienlijk huis.

Het was het huis van de nicht van James Brash.

Sullivan drukte zich zoo dicht hij kon tegen den muur en deed alsof hij verdiept was in de aanschouwing van een armoedige winkelkast.

De twee detectives naderden zeer langzaam, van tijd tot tijd stilstaande, als twee kennissen, die elkander toevallig op straat ontmoeten en een praatje hebben aangeknoopt.

Vastberaden ging Ann Brunt het huis binnen.

Er was niemand te zien in de geheel duistere gang.

Van de donkere binnenplaats klonk het geschreeuw van een aantal spelende kinderen.

Ann Brunt stond stil en luisterde aandachtig.

Zij deed eenige schreden in de donkere gang naar voren, de handen tastend voor zich uit stekend.

Snel beraamde zij een plan.

Zij kon ieder oogenblik verrast worden en

moest dan een voorwendsel bedenken om haar aanwezigheid in dit huis te verontschuldigen.

Nu voelde haar tastende rechterhand plotse-ling geen muur meer.

De jonge detective begreep, dat zij aan het ondereinde van een trap stond.

Alvorens deze te bestijgen, ging zij nog eenige schreden verder en voelde nu het hout van een deur.

Met de uiterste behoedzaamheid opende zij deze.

Zij keek in een geheel duister vertrek, maar aan de tegenovergestelde zijde daarvan lag een kleine, armzalige keuken en in het midden daarvan was een tamelijk bejaarde vrouw aan een waschkuip bezig, naast haar lag een groote stapel vuil goed op den vloer.

Een grijze wasem vervulde het kleine vertrekje en drong zelfs in de schamele woonkamer door.

Voorzichtig trok Ann Brunt de deur weer dicht.

Zij begreep dat zij voorloopig van deze vrouw geen gevaar te duchten had.

Snel besteed zij de trap, zonder eenig gerucht te maken.

Op het portaal, dat zij nu bereikte, brandde een klein petroleumlampje.

Bij het licht daarvan ontwaarde de jonge vrouw een lage, witgeschilderde deur.

Zij trad er op toe en bracht het oog voor het sleutelgat.

Bijna had zij een luiden schreeuw gegeven.

In dat vertrek liep een man van grooten lichaamsbouw onophoudelijk op en neer.

En toch was er van zijn schreden bijna niets te vernemen — een kat had onmogelijk zachter kunnen loopen.

Telkens als de man het vertrek tweemaal op en neer was gelopen, wierp hij een blik op een klein wekkerklokje, dat voor den schoorsteen stond.

Het vertrekje was tamelijk helder verlicht.

Op een tafel stond een geopende tasch en Ann Brunt kon daarin verschillende glinsterende voorwerpen ontwaren — inbrekerswerktuigen, zonder twijfel.

Daarvoor lag een lang masker van zwarte zijde.

Ann Brunt dacht slechts enkele seconden na.

Toen sloop zij de trap onhoorbaar weer af, raadpleegde haar horloge en begon nu zuchtend en steunend opnieuw de trap te beklimmen.

Op het portaal bleef zij staan en mompelde duidelijk hoorbaar eenige jammerklachten, als van iemand die den weg niet weet te vinden.

Eindelijk slofte zij naar de witte deur en klopte aan.

Het bleef even stil.

Toen hoorde Ann Brunt het helder geluid van metaal dat tegen elkaar tikt en daarop een krachtige stem, die luid „binnen” riep.

Ann Brunt trad het vertrek binnen.

Zij stond tegenover den Grooten Onbekende!

Zij had dezen man reeds in verschillende gedaanten gezien, thans herkende zij hem niet, en

toch had zij er een eed op kunnen doen, dat hij het was!

De scherpe grijze oogen keken haar een oogeblik doordringend aan en toen vroeg dezelfde heldere stem:

— Waarmede kan ik u van dienst zijn, vrouwtje?

Ann Brunt haalde snuivend haar neus op, zooals oude menschen dat wel doen, keek met half dicht geknepen oogen even om zich heen en liet zich toen op een stoel neervallen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijn lieve heer, dat ik even uitrust, zeide zij, terwijl zij een grooten rooden zakdoek te voorschijn haalde en daarmee haar voorhoofd afwischte.

— Ik neem het u in het geheel niet kwalijk zeide Raffles glimlachend. En wilt gij mij nu het doel van uw komst mededeelen? Gij moet weten dat ik eenigszins gehaast ben!

Hij ging eveneens aan de tafel zitten en boog luisterend het hoofd naar de oude vrouw toe.

Ann Brunt begon met een bevend schraal stemmetje een verhaal op te dissen van de rampen die haar getroffen hadden; haar man was eenigen tijd geleden gestorven, hij had haar zonder geld achter gelaten, en de huisheer had gedreigd haar buiten de deur te zullen zetten als zij de huishuur niet betaalde! En nu was zij naar dezen goeden heer gekomen, omdat zij de nicht van mijnheer Brash wel kende, en deze haar gezegd had, dat hij zulk een goed hart bezat...

Raffles had naar dit lange verhaal met moeilijk verborgen ongeduld geluisterd, en eenige malen tersluiks een blik op de wekkerklok geworpen.

Toch stond zijn gelaat niet onvriendelijk toen hij zeide:

— Ik wil u gaarne helpen, vrouwtje — ofschoon het mij een raadsel is, hoe de nicht van mijnheer Brash over de goedheid van mijn hart heeft kunnen oordeelen! Gij moet namelijk weten, dat ik in deze woning maar hoogst zelden verschijs en dat ik mijn goede kostvrouw, naar ik meen, niet meer dan tweemaal in mijn leven gezien heb!

Raffles stond langzaam op.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst.

Er glinsterde een eigenaardig licht in zijn grijze oogen.

Langzaam zeide hij:

— Ik zal u echter bewijzen, dat men de menschen toch wel eens op het eerste gezicht naar hun waren aard kan beoordeelen! Is vijf pond voorloopig voldoende?

— Vijf pond, mijn lieve heer! Maar dat is een kapitaal bedrag!

— Dan zal ik het geld even voor u uit mijn brandkast halen — die helaas niets anders is dan een leeg sigarenkistje! zeide Raffles met een vroolijk lachje.

Hij draaide zich om.

Zeven minuten waren er van de tien verstreken.

Maar terwijl hij zich omkeerde haalde hij

bliksemsnel een zakspiegeltje uit zijn vestzak en wierp er een blik in.

En zoo verraste hij een zeer jeugdig en snel gebaar van zegepraal, hetwelk een oude vrouw van ruim zestig jaar al zeer zonderling stond.

Bedaard keerde Raffles zich opnieuw om, stak het spiegeltje in zijn zak, was met twee passen voor het ouwe wijf, greep met forsche hand de grijze haarbos — en hield die het volgende oogenblik tusschen zijn wijdgespande vingers.

De stem van Raffles klonk scherp en dreigend, toen hij opmerkte:

— Uw truc was niet kwaad, Miss Brunt — want ik ben er van overtuigd, dat ik mijn bevalige vijandin van weleer spreek — maar gij hebt uw bewegingen niet voldoende in uw macht! Gij moet weten dat een klein zakspiegeltje van tijd tot tijd zeer groote diensten kan bewijzen!

Ann Brunt was opgestaan.

Zij begreep, dat zij een domheid begaan had.

Haar lippen trilden van woede en haar diepe blauwe oogen schitterden.

Zij trachtte ongemerkt de rechterhand naar haar zak te brengen.

Maar de Groote Onbekende had ook dit gebaar verrast.

— Handen op! beval hij.

Het volgende oogenblik was de loop van een groote revolver op het voorhoofd van de jonge vrouw gericht.

Langzaam gingen de beide kleine handen de hoogte in.

— Het spijt mij dat gij mij dwingt, zulk een toon tegen u te moeten aanslaan, Miss, maar het gaat niet anders! zeide Raffles hoffelijk. Wees nu zoo goed op dien stoel te gaan zitten.

Ann Brunt gehoorzaamde.

Met opzet volbracht zij al deze bewegingen zoo langzaam mogelijk.

Reeds moesten er negen van de tien minuten verstreken zijn!

Uit een hoek van het vertrek nam Raffles een dik touw, zonder echter het oog van de detective af te wenden en bond haar vliegensvlug op den stoel vast.

Ann Brunt dacht zelfs niet aan tegenstand bieden.

Al haar gevoel was als het ware in haar gehoorzenuwen vereenigd.

Zij meende nu in de verte in de avondstille zacht naderende voetstappen te hooren.

Toen bond Raffles haar den mond met een zwaren zwarten doek dicht.

Vervolgens greep hij de tasch met instrumenten, die nu gesloten was, liet het masker en de revolvers in zijn zak glijden, zette een pet met een groote klep op, wierp nog een blik in het vertrek en ging plotseling naar het raam toe.

Het hart van de jonge vrouw stond stil van schrik.

De tien minuten waren juist verstreken.

Raffles schoof het raam op en stak het hoofd naar buiten.

Toen keerde hij zich weer om en mompelde

eenigszins verbaasd:

— Niemand die mij opwacht! Ik meende dat gij voor een eerewacht gezorgd had, Miss Brunt! Ik schijn mij vergist te hebben. Welnu, dan blijft mij niets anders over, dan u vaarwel te zeggen en u bij een volgende gelegenheid meer succes toe te wenschen.

Hij boog hoffelijk, greep de kruk van de deur en trad op het portaal.

Het volgende oogenblik grepen zes sterke armen hem aan.

Een hevige worsteling volgde.

Raffles had de tasch met inbrekerswerktuigen laten vallen en tastte naar zijn revolver.

Maar een van Sullivan's mannen had hem voorkomen.

Zijn hand gleed in den zak van den Grooten Onbekende en het volgende oogenblik vloog de groote revolver in een boog over het portaal.

Telkens wist Raffles een der mannen met bovenmenschenlijke kracht van zich af te werpen, maar de overmacht was te groot.

Sullivan had gezorgd dat twee van de krachtigste agenten van het geheele corps bij hem waren gebleven en zelf beschikte hij over meer dan gewone lichaamskracht.

Toch duurde de strijd nog bijna twintig minuten.

Reeds had Raffles een van de agenten de kleine trap afgeworpen, maar de man krabbelde weer naar boven en klemde zich wanhopig aan de beenen van zijn vijand vast.

Ann Brunt worstelde intusschen uit alle macht om los te komen.

Haar zenuwen waren tot het uiterste gespannen.

Toen werd het rumoer op het portaal langzamerhand stil.

Zij hoorde nu nog alleen het hijgen van de vier mannen.

Blijkbaar was men bezig den overmeesterden, lang gezochten misdadiger te binden.

En toen kwam er een kleine groep het vertrek binnen....

Drie mannen die een zwaar geboeiden vierden man tusschen zich in hadden, wiens kleederen hier en daar gescheurd en wiens rechterhand met bloed bedekt was. Maar de drie politiebeambten waren bijna onherkenbaar.

Van een hunner was het linkeroog totaal dichtgeslagen, terwijl het bloed hem in een dun straaltje uit den neus vloeide, en zijn rechtermouw geheel was losgetrokken.

De tweede vertoonde een opgezette wang, terwijl zijn bovenlip hevig bloedde.

Sullivan eindelijk was er afgekomen met een geweldigen buil in het midden van zijn voorhoofd die hem niet bepaald flatteerde, terwijl van zijn witte pruik en baard in het geheel niets meer te zien viel.

Raffles zelf was reeds weer zeer kalm, terwijl zijn drie aanvallers van opwinding en vermoeidheid hijgden.

De Groote Onbekende nam het eerst het

woord en richtte zich tot de jonge vrouw, die nog steeds gebonden op haar stoel zat.

— Gij blijkt dus toch de sterkste te zijn geweest, Miss Brunt. En ik erken, dat ik ditmaal het onderspit heb gedolven — althans voorloopig!

— Voorloopig! riep Sullivan op woedenden toon. Denkt gij soms, John Raffles, dat gij ooit weer op vrije voeten zult komen, nu ik u eenmaal in mijn macht heb?

— Indien mijn geheugen mij niet bedriegt, is dat toch inderdaad reeds eenmaal het geval geweest! antwoordde Raffles op spottenden toon.

Sullivan verbleekte van woede.

Inderdaad herinnerde hij zich maar al te goed de vernederende omstandigheden onder welke de Groote Onbekende hem reeds eenmaal uit de vingers was geglipt.

— Het mag zijn, dat gij met uw duivels-kunsten mij eenmaal hebt weten te ontkomen! riep hij uit, terwijl hij dreigend de vuist ophief. Maar ditmaal, dat verzeker ik u, zult gij daar niet in slagen!

— Wilt gij met honderd pond tegenhouden? vroeg Raffles op ijskoude toon.

— Wat bedoelt gij?

— Wel, wilt gij er honderd pond onder verwedden, dat ik u het tegendeel zal bewijzen?

— Dat is sterk! riep Sullivan uit, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen. Denkt gij dan werkelijk die weddenschap te kunnen winnen?

— Dat denk ik, mijnheer Sullivan! Maar voor wij verder gaan zou ik u wel willen verzoeken, die jongedame in gindschen hoek van het touw te bevrijden, waarmede ik haar heb moeten binden — geheel tegen mijn wil en natuur, geloof mij!

Een der agenten trad op Ann Brunt toe en maakte snel de touwen los, waarmede zij gebonden was.

De jonge vrouw nam den doek van haar mond en deed langzaam eenige schreden vooruit, tot

zij vlak voor Raffles stond.

Zij keek hem aandachtig aan en zeide toen op zachten toon:

— Ik vrees dat uw rijk teneinde is, John Raffles. Maar ofschoon gij een vijand der maatschappij zijt, wil ik op dit oogenblik niet nalaten te zeggen dat gij steeds met grooten moed en schranderheid te werk zijt gegaan! En ik ben er zeker van, dat het de politie nog heel wat moeite zal kosten alvorens zij uw ware identiteit heeft vastgesteld.

— Zou zij dat werkelijk kunnen doen, meent gij? vroeg Raffles op denzelfden spottenden toon.

— Twijfelt gij daar dan werkelijk aan? vroeg de jonge vrouw op verbaasden toon, terwijl haar oogen schitterden.

— Ik ben er inderdaad niet geheel zeker van! zeide Raffles.

— Dat is meer dan ik ooit voor mogelijk heb gehouden! riep Ann Brunt uit. Gij zijt op het oogenblik geboeid, drie sterke mannen die gewapend zijn en een vrouw die zich aanstonds zal wapenen, omringen u, en nog meent gij ons te zullen ontsnappen?

— Men moet den dag nooit prijzen voor den avond, Miss, merkte Raffles op wijsgeerigen toon op. Niet vaak heb ik het twijfelachtige voorrecht gehad, mij in handen van de politie te bevinden, maar telkenmale mochten de heeren van het gerecht zich slechts eenige uren verheugen in de gedachte, dat zij John Raffles in handen hadden!

— Genoeg gepraat! riep Sullivan uit, vertoord en verbitterd door wat hij niet anders dan grootspraak achtte. Voert hem weg, mannen!

De beide politieagenten legden ieder een hand op den schouder van den Grooten Onbekende.

Deze keek hen beurtelings glimlachend aan en zeide spottend:

— Gij behoeft geen vrees te koesteren, dat ik zal vluchten, mijne heeren. Nu ten minste nog niet!

HOOFDSTUK VII.

EEN STOUTE ONDERNEMING.

Charles en Henderson hadden reeds geruimen tijd voor dit voorviel het einde bereikt van den weg, die evenwijdig met den grooten straatweg naar het dorp Kings Lynn liep.

Ongeveer een kwartier loopens voor het dorp, vereenigde deze zijweg zich weer met den hoofdweg.

Maar Charles en Henderson waren niet meer dezelfde die een half uur geleden hun auto in den steek hadden moeten laten.

Zij hadden onderweg hun uiterlijk in een der boschjes terzijde van den weg en met behulp van den inhoud van het valies, zoodanig veranderd, dat geen der agenten, indien dezen hun al gezien mochten hebben, hen thans zou herkennen.

Zij zagen er namelijk uit als twee boerenarbeiders, die zooeven van het veldwerk zijn teruggekeerd.

Het valies hadden zij verborgen aan den voet van den laatsten grooten boom van den weg, zoodat zij het desnoods onmiddellijk terug zouden kunnen vinden.

Maar wat niet was veranderd, dat was hunne bewapening!

Ieder van de beide mannen had in elk van zijn beide broekzakken een scherp geladen revolver gestoken en ieder hunner was bereid er gebruik van te maken, indien dit noodig mocht zijn om het leven en de vrijheid van Lord Lister te redden.

Langzaam slenterend bereikten zij den ingang van het dorp.

Plotseling stond Charles stil en greep Henderson bij den arm.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg deze op fluisterenden toon.

— Zie daar eens, links van den weg! Wat zie je daar, Henderson?

— Een groote herberg, mijnheer Brand! antwoordde de chauffeur bedaard.

— En op het erf van die herberg?

— Twee gebouwen, waarvan er een veel op een autogarage lijkt!

— Het is een autogarage, Henderson! riep Charles Brand uit. Zie maar, de deur staat wijd open. En wat zie je achter die deur?

Henderson keek scherp toe en kon een kreet van verwondering en blijdschap bijna niet onderdrukken.

— De auto van de Londensche politie! riep hij uit.

Inderdaad, ofschoon de duisternis reeds gevallen was, was bij het licht van verscheidene lantaarns de groote groene auto duidelijk te herkennen.

Zachtjes liepen de beide mannen verder.

Toen stond Charles stil.

Er verscheen een sluwe uitdrukking op zijn gelaat.

— Waar denkt gij aan, mijnheer Brand? vroeg Henderson, die geen blik van het gelaat van zijn jongen meester had afgewend.

— Ik denk er aan, Henderson, dat het mij heel wat waard zou zijn, als ik kans zou zien, de auto te vernielen. Niet zoo, dat zij in het geheel niet meer gebruikt kan worden, maar toch zoodanig, dat zij nu eenigen tijd zou moeten stilstaan.

— Niets is gemakkelijker, mijnheer Brand! riep de chauffeur uit. Wij behoeven niets anders te doen dan bijvoorbeeld een der tandwielen van de transmissie stuk te slaan, of anders een klein gaatje in den benzinehouder te boren.

— Maar zou de auto niet bewaakt worden door eenige politieagenten? vroeg Charles.

— Dat kunnen wij onderzoeken, mijnheer Brand. En als er niet meer dan twee of drie zijn, mag dat voor ons geen bezwaar opleveren, om ons plan ten uitvoer te brengen.

— Goed gesproken, Henderson! Op marsch. De beide vrienden begaven zich naar het logement en namen plaats aan een der tafeltjes onder het afdak, vanwaar zij de deur van de garage goed in het oog konden houden.

Zij bestelden ieder een glas bier.

Tien minuten verliepen, zonder dat er eenige beweging in of bij de garage voorviel.

Charles boog zich zoo dicht mogelijk naar Henderson over en fluisterde hem toe:

— Het moet gewaagd worden, Henderson! Jij hebt het meest verstand van dergelijke dingen. Sta op, sluip langs den muur van het logement en steek dan snel naar de garage over, maar niet zoo snel, dat het argwaan baart.

— En als er zich iemand in de garage bevindt, mijnheer Brand?

— Dan mag je volstrekt geen geweld plegen, mijn vriend! zeide Charles op ernstigen toon, want het spreekt vanzelf dat dan ons plan onmiddellijk verraden zou worden. Als er zich daar iemand bevindt, tracht dan binnen te sluipen, of wacht anders tot hij zich verwijderd heeft en sla dan snel je slag.

Vastberaden stond Henderson op.

Het volgende oogenblik was hij achter den hoek van den muur verdwenen en Charles bleef alleen.

Bijna een kwartier verstreek.

Toen keerde de chauffeur terug, evenals hij gekomen was.

Zijn gelaat stond vroolijk en opgewekt.

— Is het gelukt, Henderson? vroeg Charles zacht.

— Uitstekend, mijnheer Brand. Weliswaar werd de garage bewaakt, maar de bewaker sliep als een os! Ik kon gemakkelijk binnensluipen en daar de groene auto vlak vooraan stond, kon ik mijn werk gemakkelijk en snel ten uitvoer brengen. De auto zal hoogstens een uur of anderhalf uur kunnen loopen.

— Mooi zoo, Henderson!

— En wat gebeurt er nu verder, mijnheer Brand? vroeg de chauffeur met schitterende oogen.

— Dat zal ik je zeggen. Er bevinden zich verscheidene verhuurders van motorrijwielen, benevens eenige handelaren in die vervoermiddelen. Ik ga zoo snel ik kan terug naar de plek waar wij het valies hebben achter gelaten, verkleed mij weer en koop of huur twee uitstekende machines, waarvan er minstens een in staat moet zijn om twee personen te dragen. Wij stallen die machines in de dichtstbijzijnde garage. Dan leggen wij ons hier in de buurt in hinderlaag en wachten het tijdstip af waarop de auto der politie weer naar Londen vertrekt. Het zal natuurlijk aanstonds te zien zijn of die blauwe rakkers zich van den persoon van Mylord hebben meester gemaakt, of niet! Dan springen wij op onze motorfietsen, volgen de auto op verren afstand — en dan zal de duivel er mee moeten spelen, als wij onzen heer niet wisten te ontvoeren!

— Een prachtig plan, mijnheer Brand! riep Henderson opgewonden uit. Aan ons zal het niet liggen als het niet slaagt!

— Blijf hier dan zitten totdat ik terugkom, hoe lang het ook moge duren. Wij mogen elkander volstrekt niet misloopen, begrijp dat wel!

— Ik verzeker het u, mijnheer Brand.

De jonge man stond op en verwijderde zich haastig.

Ongeveer een half uur later zag Henderson een deftig heer passeeren, met een grijzen puntbaard en in een keurig sportpak gekleed, die met de handen op den rug in de richting van het dorp wandelde.

Pas toen deze deftige heer hen reeds een honderdtal schreden voorbij was, begreep Hender-

son, dat het niemand anders dan zijn jonge meester, Charles Brand, kon zijn.

Deze liep met snelle schreden het dorp in. Spoedig had hij het marktplein bereikt.

Op den hoek van een groote straat en dat plein bevond zich een winkel in rijwielen en motorfietsen.

Charles trad binnen en had spoedig den koop van twee uitstekende machines gesloten, waarvan zijn kennersoog onmiddellijk had gezien, dat zij gemakkelijk negentig of honderd kilometer zouden halen.

Hij zegende nu het toeval, waardoor hij dienstzelden morgen een zeer groot geldbedrag bij zich had gestoken.

De verkoper was wel eenigszins verbaasd, dat zijn cliënt twee machines tegelijk kocht, maar geen enkele seconde dacht hij eraan onbescheiden vragen te stellen.

Bij hem gold ook de gulden leuze: „Zaken zijn zaken”.

— Kunt gij deze beide machines laten brengen naar een kleine zaak in rijwielen en motoronderdeelen, aan het begin van het dorp, terzijde van den grooten straatweg? vroeg Charles, nadat hij de machines betaald had.

— Met het grootste genoegen, mijnheer! antwoordde de rijwielhandelaar voorkomend. De eigenaar van dien winkel is een zwager van mij. Ik zal er een briefje bijvoegen en op vertoon van uw kwitanties kunt gij de machines onmiddellijk medekrijgen.

Binnen vijf minuten was een en ander geregeld en heel wat opgewekter dan een uur geleden, verliet Charles den winkel.

Hij wilde zich haastig weer naar het logement aan den ingang van het dorp begeven, waar Henderson hem wachtte, toen zijn blik op het groote raam van een café viel, in het midden van het groote dorpsplein gelegen.

Zijn scherp oog had eenige blauwe uniformen op eenigen afstand achter het groote raam ontwaard.

Langzaam richtte hij zijn schreden naar het café en trad binnen.

— Ik geloof dat ik hier met mijn neus midden in een gedeelte van de gewapende macht ben gevallen, die Sullivan op Raffles heeft afgezonden, mompelde hij in zich zelf. Wij zullen eens zien of hier niets te doen is.

Hij trad de gelagkamer binnen en onmiddellijk bemerkte hij, dat zijn oogen hem niet bedrogen hadden.

Aan een klein tafeltje, op eenige meters van het raam, zaten vijf agenten van politie.

Charles zag onmiddellijk dat zij op een of andere expeditie uit waren, want zij waren blijkbaar gewapend binnen gekomen.

Hun koppels met de revolvertasch lagen op een hoop op de tafel.

Dit alles had Charles met een enkelen blik in zich opgenomen.

Hij nam aan een tafeltje plaats, dicht bij de agenten en schuins achter hen, zoodat hij hen

geen oogenblik uit het oog behoefde te verliezen.

Hij begreep, dat Sullivan deze mannen hierheen had gezonden in de hoop, dat Raffles zich naar dit café zou kunnen begeven.

Een kwartier verstreek, zonder dat zich iets bijzonders voordeed en reeds wilde Charles het café weer verlaten, toen er zich plotseling iets voordeed, dat zijn plannen geheel en al wijzigde.

Een van de kellners kwam binnenstormen met den kreet:

— Een vlieger-eskader, heeren!

Onmiddellijk vlogen de weinige gasten, die zich in de gelagkamer bevonden, van hun stoel en snelden naar de deur.

Ook de agenten van politie zetten haastig hun helm op en ijlden hen achterna, om van dit fraaie schouwspel te genieten.

Charles begreep aanstonds wat er gaande was.

Zeër dicht bij Cambridge bevond zich een uitgebreid vliegveld, waar sedert eenige dagen bij dag en nacht oefeningen van vliegers plaats hadden.

Reeds eenige malen, zoo had hij in de bladen gelezen, waren er in den avond, als het bijna bladstil was, soms tot dertig à veertig vliegers tegelijk opgestegen en daar zij allen van zoeklichten voorzien waren, die mijlen ver vooruit den omtrek verlichtten, leverde hun vlucht telkens een fantastisch schouwspel op.

Het volgende oogenblik stond dan ook alles wat leven had in het café, voor de deur op straat in de lucht te staren.

Charles verloor zijn tegenwoordigheid van geest geen oogenblik.

Met een enkelen sprong was hij bij het tafeltje wierp een snellen blik om zich heen, overtuigde zich dat hij de eenige was, die was achtergebleven haalde de revolver uit een van de tasschen en ontdeed het magazijn vliegensvlug van de patronen die erin staken.

Binnen enkele tellen had hij evenzoo met de vier andere revolvers gehandeld.

Dit alles had zeker niet het vierde gedeelte van een minuut geduurd.

Toen bevonden alle dertig patronen zich veilig in een der zakken van Charles, terwijl de stapel tasschen schijnbaar onaangeroerd weer op dezelfde plaats lag.

Toen begaf Charles zich op zijn beurt naar de deur, om, met de handen op den rug, eveneens in de lucht te staren, waar nu zeer duidelijk een veertigtal schitterend witte punten te zien waren, die snel in grootte toenamen.

Het geraas der vliegmotoren werd gaandeweg sterker en tien minuten later streek het eskader, op nauwelijks vijfhonderd meter hoogte, in buitengewone snelheid over het dorp.

Daarop beschreef het een grooten boog en verdween toen uit het gezicht.

Met een zucht van voldoening over het genotene keerden de agenten en de weinige gasten weer naar hun plaats terug.

Charles was een van de laatsten die weer ging zitten, om geen argwaan te wekken.

Even later betaalde hij zijn vertering en verliet het hotel, zonder dat een van de aanwezigen in het bijzonder notitie van hem had genomen.

Zijn eerste werk was, zich naar den winkel van den kleinen handelaar te begeven, waar hij de beide motorfietsen reeds vond klaar staan.

Hij gaf last de beide benzinehouders te vullen en de machines gereed te houden, zoodat hij ze ieder oogenblik zou kunnen gebruiken.

Daarop begaf hij zich weer naar het café aan den straatweg.

In de verte reeds zag hij Henderson nog steeds op dezelfde plaats zitten, blijkbaar ongeduldig, maar onbeweeglijk als een standbeeld.

Charles keek hem strak aan, en nam op eenige meters van hem plaats aan een ander tafeltje.

Henderson riep een kellner, betaalde en slenterde weg.

Toen hij langs Charles liep, fluisterde deze hem haastig toe:

— Achter het boschje bij den eersten boom! Henderson knikte bijna onmerkbaar.

Tien minuten verstreken.

Toen betaalde ook Charles hetgeen hij besteld had en wandelde langzaam als iemand die van de heerlijke avondlucht wil genieten, naar het boschje.

Na eenig zoeken had hij Henderson gevonden, die zich achter een zeer dikken eik had verscholen.

— Is alles in orde, mijnheer Brand? vroeg de chauffeur op zachten toon, zoodra hij den jongen man zag naderen.

— Het kon niet mooier, Henderson, antwoordde Charles lachend en opgewekt en hij deelde Henderson tot in bijzonderheden alles mede wat was voorgevallen nadat hij den chauffeur verlaten had.

Bijna had Henderson van blijdschap in de handen geklapt, toen hij van het voorval in de „Roode Leeuw” vernam.

— Dat zal ons heel wat onaangenaamheden en een blauwe boon kunnen uitsparen, mijnheer Brand! riep hij uit.

— Dat geloof ik ook, Henderson. En nu is het zaak om goed op te letten.

Charles duwde de takken van het boschje, waarin zij zich thans bevonden, zoover opzijde, dat hij den weg kon overzien, zonder zelf gezien te worden.

Zij bevonden zich op ruim honderd meter van het café.

Het erf was nog steeds helder door middel van gas verlicht en de garage, die thans gesloten was, kon gemakkelijk in het oog worden gehouden.

Langzaam kropen de minuten voorbij.

De torenklok van het dorpje had reeds negen slagen laten hooren.

Toen werd heel in de verte weer het geronk van de veertig vliegtuigmotoren hoorbaar.

De veertig witte stipjes verschenen opnieuw en twintig minuten later trokken de veertig vlieg-machines in buitengewoon snelle vaart als een zwerm vallende sterren over de hoofden der bei-

de wachtenden.

Toen verlieden de minuten weer traag.

Een half uur verstreek.

De klok had een langen galmenden slag laten hooren, toen Henderson zich plotseling naar het oor van Charles Brand boog en fluisterde, terwijl zijn stem van opwinding trilde:

— Ik geloof dat zij daar aankomen, mijnheer!

Inderdaad van den kant van het dorp naderde een kleine groep menschen, ongeveer tien in aantal, waaronder duidelijk de gedaante van een vrouw was te herkennen.

Een van de mannen stak bijna een half hoofd boven alle anderen uit.

Zijn armen schenen onbeweeglijk te zijn, of wel hij hield ze achter den rug gevouwen.

Charles werd bleek van woede.

Hij had dadelijk begrepen, dat die man zijn beste vriend, Lord Lister was, en dat men hem geboeid had.

Met snelle schreden begaf de groep zich naar het logement en hield daar stil.

— Sullivan, Ann Brunt, twee detectives en naaiknecht de vijf agenten uit de „Roode Leeuw” mompelde Charles in zich zelf. Drie gewapende mannen en een vrouw dus. Alles is dus nog lang niet verloren, m'n beste Henderson!

Onafgebroken hielden de beide mannen hun oogen op het erf van het logement gevestigd.

Thans werd de auto te voorschijn gehaald en de lantaarns ontstoken.

Charles sprong op en trok Henderson mede.

— Het is tijd, Henderson! Zij gaan aanstonds vertrekken.

— Maar zij zullen ons zien, mijnheer Brand!

— Daar is geen vrees voor! Wij zullen met een omweg naar het dorp gaan. Snel!

De beide mannen verlieten hun schuilplaats en sliepen snel door het donkere kreupelhout voort, tot zij een klein zandpad bereikten, hetwelk een paar honderd meter verder weer op de dorpstraat uitkwam.

Zwijgend snelden zij dit zandpad af.

Spoedig bereikten zij den straatweg weer, daar waar de eerste huizen van het dorp reeds begonnen.

— Wacht hier! beval Charles.

Hij snelde het dorp weer in, tot hij den winkel bereikt had, liet zich de beide motorfietsen geven en vertrok weer, de machines ieder aan een hand meevoerend.

Enkele minuten later snelden de twee motorrijwielen met gedoofde lantaarns over den Rijksweg naar Londen.

Bij het logement matigden zij eenigszins hun vaart, maar er was van de groote groene auto niets meer te bespeuren.

Zoodra zij op den nu geheel verlaten weg waren, riep Charles:

— Nu begint het zwaarste werk, Henderson! Het is nu de zaak om hen in te halen en te overvallen!

— Nu, dat beteekent niets voor mannen als wij, mijnheer Brand! riep Henderson vol ver-

trouwen uit. Wij zullen hen wel krijgen!

Onder andere omstandigheden zou Charles zeker ten volle genoten hebben van dezen heerlijken rit over den gladden, breedten rijksweg, maar thans waren al zijn gedachten in beslag genomen door den vurigen wensch, om zijn vriend uit de handen van de Londensche politie te redden.

De tocht had ruim een uur geduurd, met een gemiddelde snelheid van ruim zeventig kilometer per uur, toen Charles plotseling uitriep, terwijl hij met de linkerhand vooruit wees:

— Daar is de auto, Henderson!

— Dat zou wel kunnen zijn, mijnheer Charles. Wat wij daar zien is zeker het achterlicht. En dat schijnsel daar vooruit is zeker afkomstig van de beide elektrische lantaarns.

Vijf minuten later konden de beide mannen zelfs den vorm van de auto op den hier geheel vlakken weg vaag onderscheiden, want de maan was door de wolken gebroken en bescheen met haar zachten glans het schilderachtige landschap.

Langzamerhand verminderde de afstand tusschen de achtervolgden en de achtervolgers.

Charles durfde thans nog niet naderbij komen, daar hij vreesde te vroeg ontdekt en neergeschoten te zullen worden.

Henderson had gedurende eenigen tijd op den grond gekeken en nu riep hij triomphantelijk uit:

— Ik geloof dat ik goed werk gedaan heb, mijnheer Brand! Het speldegatje in den benzinehouder is door het schokken van de wagen zeker grooter geworden. Zie maar eens naar dat spoor!

— Je hebt gelijk, Henderson! Zij kunnen ons nu niet meer ontgaan!

Maar plotseling slaakte hij een verschrikten kreet.

Voor hen was de horizon rossig verlicht.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg Henderson verschrikt.

— Wat er is, Henderson? Dat rossig schijnsel daar is Cambridge en als zij die stad veilig bereiken dan kon ons plan te elfder ure nog wel eens mislukken.

Henderson beet de tanden op elkaar en versnelde de vaart zijner machine.

Zij wonnen nu met iederen kilometer op de groene politieauto.

Maar tevens werd ook het schijnsel van de groote stad hoe langer hoe duidelijker.

Charles voelde zich verbleeken van woede en teleurstelling.

Op het laatste oogenblik dreigde zijn plan nog te mislukken.

Helaas, het had er allen schijn van.

Toen zij zich op nauwelijks vijf honderd meter afstand van de politieauto bevonden, doemden reeds de eerste huizen van Cambridge op.

Zij versnelden de vaart nog meer, maar toen zij den groenen wagen tot op twee honderd meter genaderd waren, bevonden zij zich ook reeds in de stad.

Daar zij nu ieder oogenblik konden worden

aangehouden wegens het rijden met gedoofde lantaarn, ontstaken zij vlug de elektrische lampen.

Het viel hen heel gemakkelijk het spoor van de groene auto te volgen, door middel van de uitgelekte benzine.

Eensklaps bracht Charles de machine tot staan, na Henderson bij zijn arm te hebben vastgegrepen, die op zijn beurt dadelijk stopte.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg de chauffeur verschrikt.

— Zie daar maar eens! zeide Charles op doffen toon. Hij wees naar de groene auto, die voor een groot gebouw stilstond.

— Wat is dat voor een gebouw, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust.

— Het station! Zij kunnen niet verder met den wagen en hebben Raffles op den trein naar Londen gezet.

— Maar laten wij dan dien trein ook nemen, mijnheer Brand, fluisterde Henderson op heeschen toon.

Op dat oogenblik klonk een schrill gefluit door de lucht.

— Te laat, Henderson! riep Charles knarsend uit. Daar gaat hij reeds!

— Kunnen wij hem met onze motorrijwielen niet inhalen?

— Onmogelijk beste jongen. Het is een snel-trein, die pas in Victoriastation te Londen stopt.

— Maar hoe moeten wij dan dien vervloekten trein inhalen!

Charles dacht even na.

Toen verscheen er een vastberaden uitdrukking op z'n gelaat.

— Ik heb het gevonden, Henderson! riep hij uit.

Hij bracht zijn motorfiets weer in beweging en wenkte Henderson hem te volgen.

Met razende snelheid reden zij de stad weer uit en volgden een weg die blijkbaar pas was aangelegd, en die naar een groote open vlakte voerde.

Charles steeg van zijn machine en Henderson volgde zijn voorbeeld.

Binnen vijf minuten hadden zij een groote loods bereikt, terzijde van dezen weg gelegen.

— Zet de rijwielen maar tegen een boom Henderson! Die hebben wij niet meer nodig, zeide Charles. Neem je revolver ter hand en volg mij. En spreek vooral geen woord meer, want nu komt alles op volstrekt stilzwijgen aan.

De beide vrienden slopen langs de loods.

Charles bereikte het eerst den hoek en keek er voorzichtig om.

Daar stond een schildwacht met het geweer in den arm op post.

De man had blijkbaar het geraas van de motoren gehoord en verwachtte zeker een paar officieren te zullen zien, die de nachtronde deden.

De schildwacht zou echter iets geheel anders te zien krijgen.

Want toen hij zich omwendde, stond hij tegenover twee mannen, die hem snel als de bliksem overrompelden, een doek om den mond bonden en boeiden.

Het volgende oogenblik had Charles de deur van de loods open gemaakt.

Met groote inspanning rolden de beide nachtelijke bezoekers een van de kleinste en snelste vliegmachines, die zich daar bevonden naar buiten.

De motor voelde het warm aan, hetgeen een gelukkige omstandigheid voor hen was.

— Snel, snel, Henderson! riep Charles uit. Ik geloof dat wij er goed aan zullen doen, onze biezen te pakken!

Hij slingerde zich in het schuitje, terwijl Henderson op het bankje van den waarnemer voor hem plaats nam, na de schroef te hebben aangezet.

Langzamerhand begonnen de schroefbladen sneller te wentelen en statig steeg de vliegmachine in den nachtelijken hemel omhoog.

Charles wendde onmiddellijk het stuur in zuidelijke richting, nadat hij met behulp van een klein electrisch lampje het compas, den hoogtemeter, den dampkringmeter en de andere meed-instrumenten had verlicht.

Het geluk had gewild dat de beide mannen een van de snelste machines van het eskader, dat zeker 280 kilometer per uur kon vliegen, tot goeden buit hadden verklaard.

Nog was er geen kwartier verlopen, of in de verte zagen zij, op driehonderd meter beneden zich een lange rij roode lichtjes, die snel voort scheen te bewegen, voorafgegaan door een witte rookpluim.

Boven het geraas van den motor en de schroef uit, hoorde Charles den juichkreet van Henderson.

Tien minuten later vloog de machine juist achter den trein, ter hoogte van den laatsten wagon en geen vijf meter daarboven.

Onverschrokken liet Charles de machine nog meer dwalen, tot het landingstoestel zich had vastgewerkt tusschen de twee laatste wagons.

Tegelijkertijd zette hij den motor af, maar de machine liep zooveel sneller dan de trein, dat zij niettemin met luid gekraak als het ware in elkaar schoof en als een wrak boven op den laatsten wagon bleef liggen.

Zonder een oogenblik tijd te verliezen kropen de beide vrienden uit het schuitje en daalden de smalle steile ladder achter aan den laatsten wagon af.

Zoo snel zij konden liepen zij de treeplank af, telkens een snellen blik in de coupé's werpend.

De laatste wagon was geheel verlaten, een zeer gelukkige omstandigheid.

Zij hadden den tweeden wagon van achter voor de helft onderzocht, toen Charles plotseling snel bukte; hij wees Henderson op het portier, daarop bracht hij zijn mond vlak aan het oor van Henderson en schreeuwde hem toe:

— Ga om den wagon heen. In deze coupé zitten zij allen! Zorg dat je er over vijf minuten bent. Wij moeten hen tusschen twee vuren nemen. Let niet op de agenten die gevaarloos zijn, maar be-

moei je alleen met de anderen.

Henderson kroop weer over de treeplank terug, klom met levensgevaar over de buffers heen en begaf zich aan den anderen kant weer naar den aangewezen coupé.

Bijna tegelijkertijd sloegen twee kolven van twee groote revolvers de portierruiten ter weerszijden stuk en klonken twee dreigende stemmen:

— Handen op, of ik schiet!

Maar Sullivan wilde zich niet zoo spoedig gewonnen geven.

Hij slaakte een brullenden kreet van woede, trok zijn revolver en wilde vuren.

Maar op hetzelfde oogenblik ontviel het wapen aan zijn hand, door een kogel uit de revolver van Henderson zwaar getroffen.

Het volgende oogenblik stond Charles die de coupédeur had opengerukt, naast zijn vriend en had met onbegrijpelijke snelheid diens boeien los gemaakt en hem een revolver in de hand gedrukt.

Daarop verliet hij de coupé weer op dezelfde wijze, nog altijd zijn wapen dreigend op de beide detectives gericht houdend.

Aan den anderen kant van de coupé vertoonde zich het dreigend gelaat van Henderson.

— Werp uw revolvers neer! beval Raffles met de uiterste kalmte. Wie niet onmiddellijk gehoorzaamt, is een kind des doods!

Ann Brunt, krijtwit van woede en teleurstelling, wierp haar kleine revolver op den vloer. De twee detectives volgden haar voorbeeld.

Dadelijk nam Raffles alle wapens op en wierp ze door de gebroken ruit.

— Nu de agenten! beval hij kortaf.

Langzaam deden de agenten hun koppels af en haalden de revolvers uit de tassen. Maar eensklaps legde een der mannen op Raffles aan, terwijl deze den blik had afgewend en trok af.

Het wapen ketste.

— Dat is mijn werk, Raffles! zeide Charles op drogen toon. Ik heb de dertig patronen uit hun revolvers in mijn zak!

— Goed zoo, mijn waarde! Ik wist wel, dat ik op je zou kunnen rekenen, riep Raffles uit.

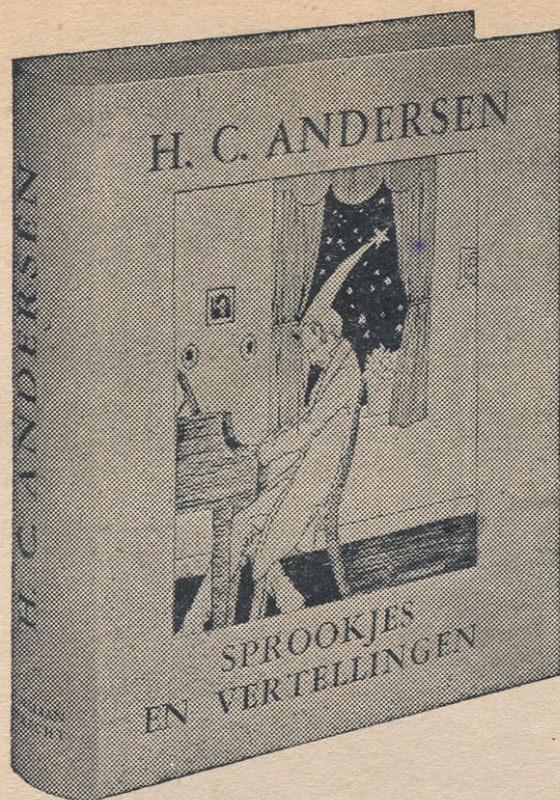
Hij had nu den voet op de treeplank gezet en nam beleefd den hoed voor Ann Brunt af.

— Het spijt mij zeer, dat ik u nogmaals heb moeten teleurstellen, Miss, zeide hij op hoffelijken toon, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Zaken zijn zaken! Een volgende keer zult gij wellicht meer succes hebben met het vangen van den Grooten Onbekende! Tot het genoegen u weer te zien, mijnheer Sullivan!

Een laatste buiging en Raffles was om den hoek van de coupédeur verdwenen, terwijl Henderson en Charles de politiemannen in bedwang hielden.

Even voor Londen bereikt was, en terwijl de trein reeds veel langzamer liep, sprongen de drie mannen van den trein en waren in de duisternis verdwenen voor Sullivan er aan kon denken, hen te achtervolgen.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door beboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

vollledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl ..... is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: .....

